

ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL

Lord Raffles

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

HET GOUD VAN DE „ASTURIA”

20 cent

No. 1163

Raffles zaagde gejaagd de dikke staalkabel door.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het goud van de „Asturia”

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Wilt U thuis alles
zelf repareren?**

Zie dan pagina 32

HOOFDSTUK I.

HET JAPANSCH E CIJFERTELEGRAM.

Dicht bij de Malle te Londen, aan het einde van de Cromwell Street, ligt een klein heerenhuis, hetwelk sedert eenige jaren toebehoort aan een man, die beschouwd wordt als de gevaarlijkste, stoutmoedigste, en slimste vijand, dien de Londensche, en men mag wel zeggen de Engelsche politie, ooit gehad heeft.

Die man heet John Raffles.

Niet echter onder dezen naam bewoonde hij het kleine huis dat smal, maar vrij hoog was en waarachter zich een tamelijk groote tuin uitstrekte.

Wie daar een bezoek kwam afleggen, hetgeen overigens niet al te vaak geschiedde, werd aangediend bij Lord William Aberdeen, door zijn particulieren secretaris Charles Brand, of wel door den eenigen bediende, op den Italiaanschen kok na, dien Zijne Lordschap er op nahield — den grijzen, gebogen kamerbediende Gaston, die zijn meester niet had willen verlaten, en met tranen in de oogen het pensioen geweigerd had,

hetwelk Raffles hem reeds eenige malen had aangeboden.

Het was omstreeks elf uur in den morgen, toen de beide onafscheidelijke vrienden, John Raffles en Charles Brand, gezeten waren in een eigenaardig, klein vertrek op de zolderverdieping, of eigenlijk gezegd nog hooger, want het stak halverwege boven het platte dak uit, en door een klein, smal deurtje aan de tuinzijde kon men op het dak treden.

Naar dat deurtje, beter gezegd een luik, voerde een vrij steile trap.

Het vertrek was uiterst eenvoudig gemeubeld, en er stond weinig meer dan een paar gemakkelijke rieten stoelen.

Maar langs de wanden bevonden zich planken en kasten met glazen deuren, waarin kostbare instrumenten lagen, zeer sterk vergrootende kijkers, regenmeters, refractors, toestellen om sterren te kunnen fotografeeren.

Want Raffles was voor zoover zijn avontuur-

lijk leven hem daartoe de gelegenheid overliet, een hartstochtelijk beoefenaar van verschillende wetenschappen, waaronder die der medicijnen, der chemie en der astronomie de belangrijkste plaats innamen.

Op een lange sterke tafel met zware, vierkante pooten, en een gepolitoerd blad stond een uitstekend radio ontvangoestel, hetwelk door Raffles en Brand zelve was gemonteerd, en sedert een paar jaren op onberispelijke wijze functioneerde.

Reeds menigmaal was het hun gelukt, met dit krachtige toestel radiogrammen op te vangen, die op duizenden mijlen afstands verzonden waren, en met een zoo groote golflengte, dat slechts zeer goede instrumenten in staat waren dergelijke draadloze berichten mede af te luisteren.

Vlak boven een tweede tafel, die ongeveer in het midden van het vertrek was geplaatst, mondde, op ongeveer twee voeten boven het tafelblad, het einde uit van een soort pijp, of huis, die wel eenigszins geleek op een kachel pijp, en die door de zoldering van het kleine vertrekje verdween.

Die huis was gemakkelijk draaibaar om een verticale as, en het onderste uiteinde bevatte een oculair, terwijl het gedeelte dat ongeveer een decimeter boven het dak van het kleine vertrekje uitstak, voorzien was van een uiterst sterk lensenstel.

Dit instrument was dan ook niets anders dan een duikboot periscoop met dit verschil echter, dat de lenzen sterk vergrootte, zoodat iemand, die door het oculair keek, wanneer de lucht helder was, zeer duidelijk dingen kon waarnemen die op vele kilometers afstand van het oude huis voorvielen.

Door een stelsel van hefboomen was het mogelijk het objectief bovenaan in alle mogelijke richtingen te verplaatsen en vast te zetten.

Ook kon men de huis uitschuiven, en dan was het mogelijk, bij helder weer zeer duidelijk waar te nemen, wat er bijvoorbeeld op Piccadilly of op Trafalgar-Square voorviel en die pleinen lagen toch meer dan een uur gaans van het oude huis verwijderd.

Bij heldere nachten deden de twee vrienden vaak waarnemingen, en het is aan Lord William Aberdeen te danken geweest dat het archief van het Meteorologisch Instituut te Londen verrijkt is met een paar zeldzaam geslaagde opnamen van Orion, Syrius, Grooten en Kleinen Beer en de zoo vaak besproken planeet Mars.

Het was louter een ingeving van het oogmerk, welke de beide vrienden bewogen had, op dat uur van den dag zich naar het kleine, hooggelegen vertrek te begeven, dat helder verlicht

werd, niet alleen door een venster in ieder van de vier wanden, die boven het dak uitstaken, maar ook door een lantaarn in het platte dak, van hard, geribd glas gemaakt en bijna een meter in het vierkant.

De waarheid is, dat Raffles zich een weinig verveelde.

Hij had niet lang geleden zijn vijanden verslagen, hij had een zeer vermoeiende reis achter den rug en hij had nu ongeveer een week volstrekt rust genomen, tot groot genoegen van Brand, die echter niet kon voorzien, dat er aan die periode van kalmte reeds zoo spoedig weder een einde zou komen.

Terwijl Raffles zich bezig hield met een eigenaardig ingerichte camera, waarmee men sterren kon fotografeeren, had Brand voor het radio ontvangoestel plaats genomen en den helm opgezet, een soort van stalen, met leder bekleeden beugel, die aan ieder uiteinde een ontvanger heeft, welke tegen de ooren worden gedrukt.

Hij had reeds eenige minder belangrijke berichten opgenomen en was juist van plan zich weder van den beugel op zijn hoofd te ontdoen toen een eigenaardig gonzend geluid hem waarschuwde, dat er weder een bericht op komst was.

Hij had het toestel snel „afgestemd“ zooals de vakterm luidt, dat wil zeggen: de golflengte geregeld en hij keek nu naar de Herziaansche huis, waarbinnen een groote blauwe vonk met ongeregelde bewegingen heen en weer sprong.

Hij legde den wijsvinger van de linkerhand op een contactknop, de band zonder einde begon te loopen en naarmate hij de zachte tikken hoorde, drukte die vinger lang of kort op den toets en veroorzaakte daardoor lange of korte streepjes op den onophoudelijk voortglijdenden band.

Maar naarmate hij vorderde, kreeg zijn gelaat een teleurgestelde uitdrukking.

Hij ontving een cijfertelegram!

Reeds wilde hij ophouden met opnemen, toen Raffles, die zich over hem had heengebogen en gedeeltelijk had gelezen wat er op den band stond, hem met een gebaar beduidde, voort te gaan.

Brand bleef dus doortikken, tot het gebruikelijke einde van het radiogram, zette daarop den helm af, draaide zich op zijn kruk om, die voor de tafel stond en zeide:

— Waarom heb je me laten voortgaan, Edward? Het is een radiogram in cijferschrift.

— Dat is mogelijk — maar er is een enkel duidelijk woord in!

— Welk woord dan?

— Het woord yen. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen wat het beteekent? Het is de

Japansche standaardmunt.

— Heel goed — dan is het een Japansch cijfertelegram! Maar wat hebben wij daaraan? Wat doen wij er mee?

— Wel — wij ontcijferen het! Een heel gemakkelijk en onderhoudend werk! antwoordde Raffles, terwijl hij het smalle strookje papier met zijn onbegrijpelijke streepjes nogmaals nauwkeurig beschouwde.

Toen vroeg hij weder:

— Waar denk je dat het telegram vandaan komt?

— O, het komt uit Tokio, daaraan valt niet te twijfelen! Dat is het eerste en ook het eenige begrijpelijke woord.

— En weet je voor wien het bestemd is?

— Ja! Voor de regeering — meer in het bijzonder voor het Departement van Financiën! Maar ik kan niet inzien, dat dit alles je op weg zou helpen, als je er op gesteld bent, dit radiogram te ontcijferen!

Raffles trok zijn fraai geteekende wenkbrauwen hoog op en keek Brand wat spottend aan met zijn doordringenden grijze oogen.

Toen zeide hij:

— Ik beklaag me gewoonlijk niet over je werk als secretaris, mijn waarde, ofschoon het baantje, zonder je in het minst te willen kwetsen, eigenlijk maar een sinecuur is en werd geschapen om de goêgemeente zand in de oogen te strooien. Maar je hebt nu toch schijnbaar iets belangrijks vergeten. Toch is het voorval, waarop ik doel, nauwelijks een half jaar geleden.

— Wat meen je? vroeg Brand, terwijl hij opstond, een sigaret uit zijn koker nam en zich gereed maakte om die op te steken.

— Ik meen, dat ik een half jaar geleden in de gelegenheid was mij meester te maken van een belangrijk gedeelte van de geheime code, waarvan de Regeering te Tokio zich bedient om berichten te zenden aan buitenlandsche gouvernementen, waarvan zij liever niet heeft dat zij gemeen goed worden, of waarvan het zelfs noodzakelijk is, dat zij geheim worden gehouden. Ik heb een paar sleutels — en daar onder is ook die ten behoeven van onze eigen Regeering.

— Hoe kan ik zoo dom zijn om dat te vergeten! riep Brand uit. Je hebt gelijk! En men heeft zelfs van die kleine indiscretie niets ontdekt!

— We hebben dus niets anders te doen, Brand dan met dit strookje papier naar de bibliotheek te gaan, mijn register uit het geheime vak te nemen en dan een te zien, wat wel de betekenis kan zijn van dat cijfertelegram! Het is misschien van weinig belang — maar het kan ook wel van zeer groot gewicht zijn!

De gebruikte instrumenten werden zorgvuldig weggezet, in de daarvoor bestemde kasten, de felle zonnestralen werden buiten gehouden door de kleine blinden voor de raampjes neer te laten, en daarop verlieten de beide vrienden het vertrek door den vloer — den eenigen weg om den zolder te bereiken.

In een hoek van het vertrekje werd een luik in den vloer opgetild, de twee vrienden daalden de steile, houten trap af, bevonden zich nu op den zolder en moesten nog twee wenteltrappen afdalen, voor zij de verdieping bereikten, waarop de bibliotheek met zijn 5000 deelen gelegen was, ondergebracht in prachtige, bijna tot aan de zoldering reikende kasten, van het schoonste mahoniehout dat men zich kan denken.

Brand trad op een van die kasten toe, bukte zich, tastte even in de buurt van een der zware ronde pooten aan de onderzijde van de kast en drukte op een uitspringende veer, waarop een uitstekend verborgen deurtje opensprong in het benedengedeelte van de kast, hetwelk een geheime hergplaats afsloot, even diep en half zoo breed als de boekenkast was.

Charles Brand nam uit dit geheime vak een klein register, in zwart leer gebonden en met een etiket heplakt, waarop te lezen stond: „geheime codes“, stond op en ging 't Raffles brengen.

Deze bladerde even in het boekje en zeide toen, met een glimlach op zijn scherp gesneden, energiek gelaat:

— Ik vermoed dat menige Regeering er een heel fortuin voor zou over hebben, om dit boekje te bezitten, mijn waarde!

— Dat geloof ik graag! zeide Brand lachend. In den loop der jaren heb je al heel wat regeeringsgeheimen ontdekt!

De Groote Avonturier had blijkbaar gevonden wat hij zocht.

— Geef eens een stukje papier en een potlood, vroeg hij.

Brand legde een blocnote en zijn eigen gouden potlood naast Raffles neder en deze begon te schrijven, nu en dan vergeleek hij het strookje papier met het register, om dan weer verder te schrijven.

't Was allesbehalve gemakkelijk, maar Raffles wilde nu eenmaal weten wat er geseind was en daarom gaf hij het ook niet op, voor het gehele radiogram in begrijpelijk Engelsch op de blocnote stond geschreven.

Er was bijna een half uur verlopen sedert hij begon en Brand dacht eigenlijk reeds niet meer aan de gehele zaak en was verdiept in de lezing van een sportblad, toen hij zich op den schouder voelde tikken, en opziende, Raffles naast zich zag staan, met een blaadje papier

in de hand.

— Wat is er, Edward — heb je het ontdekt?

— Ja, Brand!

— Is het iets van belang?

— Al naar men het neemt. Luister maar eens! En Raffles las het volgende voor:

Per „Asturia“ worden Maandag, 12 September, op rekening van de hooge Engelsche Regeering, tien millioen gouden yen aan de Bank van Engeland verzonden, namens onze eigen Regeering.

De Minister van Financiën.

Fukushima.

Brand had tamelijk onverschillig toegelusterd, en zeide, terwijl zijn groote blauwe oogen naar buiten dwaalden door het groote raam, naar den tuin, waar het groen reeds een goudbruine tint verkreeg:

— Wat kan ons dat eigenlijk schelen?

— Kunnen tien millioen yen jou niet schelen? zeide Raffles op afkeurenden toon. Foei, schaam je! Geef mij den legger van de „Times“ eens!

Brand stond op uit zijn gemakkelijken stoel, en liep naar een lage, breede kast, die bij opening eenige tientallen jaargangen van het beroemde Cityblad bleek te bevatten, in zware cartonnen banden ingebonden, telkens, drie maanden in een band.

Brand wendde zich naar Raffles om, en vroeg:

— Welk deel moet je hebben?

— Geef mij maar het laatste kwartaal — dat zal wel voldoende zijn — en dan den klapper, als ik je verzoeken mag.

Brand nam het zware deel niet zonder moeite uit de kast, die dicht bij een der ramen geplaatst was.

Vervolgens keerde hij terug, trok een lade open, en nam er een van de klappers uit, welke zich daarin bevonden, eveneens keurig ingebonden, en die hij zelf met groote zorgvuldigheid bijhield.

Raffles was op de tafel togetreden, nam den klapper van Brand aan, zocht er even in, totdat hij de bladzijde had gevonden, waarboven het opschrift „Buitenlandsche berichten — Japan.“ prijkte.

Hij volgde met den wijsvinger de verschillende data, sloeg den zwaren legger open, en zocht het opgegeven blad.

Hij had het bericht dat over Japan handelde tamelijk spoedig gevonden op deze gemakkelijke wijze, en begon te lezen.

Hij knikte nu en dan eens, en wendde zich toen eensklaps om tot Brand die alweder voor het raam zat, en verdiept was in de levendige beschrijving van een boksmatch tusschen twee

beroemdheden.

— Ik vermoedde dit bijna Brand! Maar wat is dat? Lees je daar nu waarlijk al weer? Vindt je de zaak zoo weinig belangrijk!

— Ik vind haar eenvoudig nietsbeteekenend! antwoordde Brand bedaard. Wat kan mij die geldzending schelen? Wij rusten — wij luieren — wij nemen er ons gemak van! Ben je dat niet met mij eens?

— Slechts in zekeren zin, mijn waarde! Die rust, dat luieren heeft nu al een week geduurd — en eerlijk gezegd vind ik het meer dan genoeg! Je denkt toch niet dat ik hier in Londen wil beschimmelen?

— Wel, ik voor mij kan mij in dien beschimmelen staat zeer wel schikken! antwoordde Brand rustig. Wij hebben nog dezen zomer door bijna geheel Europa gezworven, we hebben gereisd met motorbooten, zeiljachten, spoorwagens, auto's, vliegmaschinen, sleden, en zelfs eens met een duikboot. Wij hebben aarde, lucht en water doorgesocht. Je hebt een rijken oogst binnengehaald aan goud en juweelen. Door jou doen zijn duizenden menschen bewaard gebleven voor den ondergang, met jouw hulp zijn twee nieuwe gasthuizen en een Tehuis voor oude zeelieden gesticht. Mij dunkt dat het moei is — en dat wij wel recht hebben op een weinig rust!

— Maar ik rust niet! riep Raffles ongeduldig uit. Geloof je dat ik rusten kan, als ik hier te Londen door onze volkswijken zwerf, en daar waarneem, hoe bitter weinig er nog verbeterd is? Geloof je dat ik hier rustig in mijn comfortabel ingericht huis kan wonen, als een eenzaam renteniertje, terwijl er nog zoo verschrikkelijk veel gedaan moet worden? Neen, rustig voel ik mij pas, als ik daarbuiten rondzwerf, op zoek naar goud en edelgesteenten! Het klinkt onzinnig — dat weet ik wel, en een psychiater zou zeggen dat ik gek ben — maar ik gevoel mij pas waarlijk op mijn gemak, waarlijk rustig, als ik rijke nietsdoeners en hartelooze milliardairs kan bestelen!

— Maar daarvan is nu toch geen sprake! hernam Brand schouderophalend. Ik kan me volstrekt niet begrijpen, waarom je zooveel aandacht schenkt aan dat bericht! Wij weten dat de „Asturia“ a.s. Maandag vertrekt met een zending goud aan boord, bestemd voor de Bank van Engeland!

— En anderen weten het misschien ook wel! zeide Raffles lakoniek.

— Mijnentwege! Wat dan nog verder? Wou je dat schip op sleeptouw nemen en het ontvoeren?

— Je drijft er den spot mee, Brand — en

toch zou het denkbeeld niet eens zoo kwaad zijn!

— Wat? Een schip van 16000 ton met minstens 400 koppen bemanning aan boord?

— O, de grootte doet er weinig toe! hernam Raffles onverschillig. Maar laat ik je nu eerst zeggen wat ik in dit berichtje in de „Times“ gevonden heb. Ik zal je niet vermoeien met je dat bericht in zijn geheel voor te lezen en ik wil je alleen maar zeggen dat die tien miljoen yen bestemd zijn als betaling voor een zending oorlogsbehoeften — ik geloof Lewis-geweren, waarmee wij de Japanners gelukkig hebben ge-

maakt. Dat bedrag wordt thans in dat bericht genoemd en waar het radiogram gericht was aan het Ministerie van Financiën, mogen wij het er voor houden dat die goudzending als betaling bedoeld is voor die moordwapens — die overigens voortreffelijk zijn, tusschen haakjes.

— En wat zou dat nu eigenlijk?

— Wel. Je weet hoe ik over dergelijke transacties denk, mijn waarde. Met name, hoe mijn oordeel is over wapenleveranties aan Japan. Kort en goed — ik eisch van die tien miljoen gouden yen mijn deel op!

HOOFDSTUK II.

TOEBEREIDSELEN.

Brand had het tijdschrift laten vallen en staarde Raffles met groote oogen aan, terwijl hij zijn sigaret weglegde.

Toen stamelde hij:

— Ik heb je waarschijnlijk niet goed verstaan?

— Dat is een andere wijze om uit te drukken, dat je mijn voornemen afkeurt! Je hebt me natuurlijk zeer goed verstaan!

— Maar van alle plannen, die je ooit verzonnen hebt, van alle ondernemingen, die je ooit tot stand hebt gebracht, is dit zeker wel het

meest ongerijmde en dwaze, dat ik mij herinner! barstte Brand uit, die was opgesprongen en met groote schreden het vertrek op en neer begon te loopen.

— Zijn die dwaze plannen en die onzinnige voornemens mislukt, Brand? vroeg Raffles bedaard.

— Mislukt misschien niet, maar het scheelde dan toch niet veel!

— Iets wat op een haar na is mislukt, mijn waarde — dat is gelukt! hernam Raffles rustig. Ik kan ook volstrekt niet inzien wat er voor buitensporigs aan mijn plan is, om te trachten,

een deel van dat kostbare Japansche goud in mijn handen te krijgen. Ik kan er het nut niet van inzien, dat al dat kostelijke goud uit de handen der Japs overgaat in de brandkluis van de Bank van Engeland. Versta mij wel — ik geef zelf toe dat het niet zoo gemakkelijk zal zijn, dat geheele bedrag buit te maken — daar-toe is het te groot — maar ik ben met een deel tevreden!

— Met een deel? Nu, dat is bescheiden! Maar ik geloof wel te mogen voorspellen, dat dat deel al zeer gering zal zijn! Je zult geen honderd-duizend, geen duizend, ja zelfs geen tien yen in handen krijgen! Daarentegen geloof ik stellig dat er voorgoed een einde zal zijn gemaakt aan je avontuurlijke loopbaan, wanneer je bij dit krankzinnige plan blijft.

— Je praat wel wat boud, waarde Brand! hernam Raffles. Ik meen mij echter te herinneren, dat wij dingen tot stand hebben gebracht, die ongetwijfeld heel wat bezwaarlijker waren. Bedenk eens hoe lang de route is! Moet ik je die nog aanwijzen? Luister dan! Het schip vertrekt uit Tokio en vaart eerst naar de Chineesche haven Hongkong en vandaar naar Singapore. Vervolgens wordt Ceylon aangedaan en van Colombo, de hoofdstad van dat heerlijke eiland, gaat de route door de Roode Zee en het Suez Kanaal, om door de Middellandsche Zee en de Noordzee Southampton of Londen te bereiken! Die reis duurt op zijn minst een maand. Wellicht nog eenige dagen langer. Welnu, ik geloof dat er in dien tijd heel wat kan gebeuren!

— Dat betwijfelt niemand, Edward! Maar wat er ook gebeurt — het zal in je nadeel zijn! Mag ik ook eens aan het woord komen?

— Natuurlijk! Je weet wel dat ik steeds het „hoor en wederhoor“ huldig. Voor den dag dus met je bezwaren!

— O, ik heb er te kust en te keur, het eene nog afdoender dan het andere! riep Brand uit. Om te beginnen zal men je volstrekt niet aan boord van de „Asturia“ toelaten — verondersteld dat je Tokio nog op tijd zoult bereiken, wat ik waag te betwijfelen!

— Dat betwijfel je, Brand, met de wetenschap, dat ik een vliegmaschine bezit, die in staat is, een snelheid van vijfhonderd kilometer per uur te bereiken en als het moet een week achter elkander vol te houden?

— Ik erken de wonderbaarlijke hoedanigheden van je „Sperwer“, Edward! Ik weet dat je prachtige uitvinding nog altijd 150 kilometer per uur sneller is dan de allernieuwste verkeersvliegtuigen door bezinemotoren gedreven, welke er thans bekend zijn. Ik weet ook dat de beroemde snelheden, zooals die bereikt worden in

de beroemde race om de Schneider Cup, slechts gedurende korten tijd kunnen worden gehandhaafd. Goed — wij nemen dan aan, dat je over drie dagen in Tokio kunt zijn....

— Over twee, mijn waarde!

— Over twee dan! Maar ik herhaal wat ik zooeven zeide — men zal je natuurlijk niet aan boord van dat schip toelaten!

— En waarom niet, als ik vragen mag?

— Waarom niet? Omdat... omdat dat schip natuurlijk voor het doel expresselijk gecharterd is en men geen vreemden zal toelaten!

— Sta mij toe, Brand, je eerste tegenwerping aanstonds den hals om te draaien. De „Asturia“ is volstrekt niet afzonderlijk gecharterd, zooals jij denkt, maar het schip, dat aan de White Star Line toebehoort, vertrekt op den daartoe aangewezen dag en op het aangewezen uur. Ik heb dat zooeven gelezen in de scheepvaartberichten van de „Times“. Het schip kan ongeveer 800 passagiers vervoeren en eenige honderden zullen er dan ook wel aan boord zijn!

— En met dat schip vol passagiers zou men een vracht goud ter waarde van tien millioen pond vervoeren?

Waarom niet? Dat gebeurt herhaaldelijk! Een feit is het, dat men het meestal zooveel mogelijk geheim houdt. Maar welk gevaar is er eigenlijk bij, als men zich op het standpunt van de scheepvaartmaatschappij plaatst? Het is toch niet denkbaar dat 800 menschen met elkander een complot hebben gesloten, om dat goud te stelen — 800 menschen die elkander nooit van te voren gezien hadden en wier passen deugdelijk worden onderzocht? Ik kan je wel honderd voorbeelden opsommen van groote geldzendingen, nog heel veel grooter dan dit bedrag van tien millioen, die met gewone passagiersschepen zijn verzonden. Ten overvlede weten immers zelfs wij slechts bij toeval van deze goudzending! Verder?

— Hoe kom je daar zoo spoedig aan een pas waarmee je Japan kunt verlaten?

— Ik zou aan zes dagen tijds genoeg hebben!

Verondersteld dat ik te Tokio al aan boord zou willen gaan, wat nog volstrekt niet zoo zeker is! Ik kan dat ook te Hongkong, te Colombo, te Aden en zelfs pas in Cadix doen! En in dat geval zou ik natuurlijk bijna een maand tijd hebben om mijn toebereidselen te treffen! Verder?

— Ik neem dan aan dat je aan boord bent gekomen, waar dan ook. Wil je mij eens zeggen, hoe je alleen die zware kisten goud kunt rooven, hoe je ze van het schip krijgt en waar je ze laat?

— Nu denk je mij schaakmat te hebben gezet, waarde Brand — en toch is niets verder

van de waarheid! Om te beginnen zal ik niet alleen zijn — maar ik zal twee zeer stoutmoedige, vastberaden en slimme helpers hebben. De een heet Charles Brand, die nu nog uit alle macht tegenwerpingen maakt, de tweede is mijn trouwe chauffeur, James Henderson — en ik durf er wat onder verwedden, dat die brave reus het geheele zaakje als een onnoozel peuleschilletje zal beschouwen!

— Dat is altijd het standpunt van Henderson geweest! hernam Brand ongeduldig. Als je hem vanavond zoudt zeggen, dat je van plan bent, morgen eens te probeeren, met je vliegmaschine naar de maan te reizen, dan zou hij met een effen gezicht je koffers gaan pakken en zorgen dat ze morgenochtend klaar staan! Maar je hebt nog niet op mijn andere tegenwerpingen geantwoord!

— Ik zal je niet lang laten wachten, mijn waarde! Zeker, het goud zal in stevige kisten verpakt, in een afzonderlijk ruim staan, dat ruim zal wel deugdelijk zijn afgesloten en misschien wordt het zelfs goed bewaakt! Maar sinds wanneer is er eenige afsluiting, eenige bewaking bestand gebleken tegen de middelen die ik aanwendde? Er is geen slot of het is te openen — en bewakers zijn maar sterfelijke menschen en geen halfgoden!

Brand maakte een wanhopig gebaar, en riep uit:

— Dan wil ik ook nog aannemen, dat wij drieën er in geslaagd zijn, vijf of tien of vijftien van die kisten met goud uit het ruim te halen en naar een andere plek over te brengen. De nacht is stikdonker. Niemand heeft ons gezien. De bewakers zijn een paar dagen lang bewusteloos. De kapitein slaapt in zijn hut. De stuurman slaapt. De heele bemanning is in een diepen slaap verzonken. Wij hebben niets anders te doen dan de 800 passagiers om den tuin te leiden, en met onze kistjes te vertrekken. Wij nemen er ieder een paar onder den arm, wij stappen, laat ons zeggen midden in de Gele Zee overboord....

— En wij verdrinken als ratten! vulde Raffles kalm den zin aan. Je zei dat wel grappig, Brand maar je overdreef schromelijk, zooals de meeste humoristen dat plegen te doen. Laat den kapitein maar klaar wakker zijn, en de bemanning ook. Dat laatste is natuurlijk slechts in zooverre waar, dat er van een bemanning van driehonderd koppen, des nachts hoogstens 40 waken. het machinepersoneel inluis! Nu zal ik je eens een vraag doen. Hoeveel knopen loopt de „Asturia“.

— Naar ik meen 30 in het uur — het is een zeer snel schip, al is het geen „Queen Mary“

— Zeer snel! Maar — er zijn schepen die

nog heel wat sneller zijn, en zoo een bezit ik er. Eigenlijk heb ik zelfs twee, de „Dolfijn“ mijn brave duikboot, en de „Zeemeeuw“, mijn zeewaardige motorboot!

— En die motorboot zou dan in een zoo gevaarlijk vaarwater als de Gele Zee de „Asturia“ achterna moeten varen?

— Wie zegt, dat het juist in de Gele Zee moet geschieden? was de wedervraag van Raffles.

— In de Middellandsche Zee dan mijnentwege! Maar wie bestuurt die boot, als wij drieën aan boord van de „Asturia“ moeten zijn om den slag te slaan?

— Brand — het schip van de White Star Line doet onderweg wel in tien havens aan. In een daarvan of in de nabijheid daarvan kan onze motorboot of onze duikboot gemeerd blijven tot wij haar noodig hebben. Te Colombo wordt steeds de kolenvoorraad vernieuwd, en het schip blijft daar meestal bijna een geheel dag over. Ook des nachts duurt het bunkeren voort. Gelegenheid te over dus, om op zoo'n tijdstip de kisten snel overboord te brengen. Wat verder?

— Neen Edward, neen — ik zal er liever het zwijgen toe doen! antwoordde Brand met een moedeloos gebaar. Het klinkt misschien wat al te populair — maar het is boter aan de gal gesmeerd. Dat vervloekte draadlooze telegram....

— Oho! Dat kun je niet meenen! Bedenk toch eens dat het om Japansch goud gaat — als het ware voor het oprapen!

— Nu, dat noem ik optimisme! riep Brand ironisch uit. Welzeker — voor het oprapen! Het is ook waarlijk een kleinigheid, de moeite van het bespreken niet waard! Nu, zeg mij dan maar eens wat je plannen zijn!

— Voor alles moet ik volstrekte zekerheid hebben aangaande mijn vermoedens betreffende de goudzending want je zult zelf wel begrijpen dat ik niet terwille van een vermoeden die verre reis ga maken. Ik moet zeer nauwkeurige inlichtingen hebben. Ik zou willen weten hoe het goud verpakt is, wanneer precies de inlading plaats heeft, zoodat ik desnoods zelf kan nagaan, waar zich ergens in het schip de kostbare lading bevindt, en meer dergelijke bijzonderheden.

— En hoe denk je die inlichtingen te krijgen, als ik vragen mag? Men zal ze je toch zeker niet geven!

— Dat is al heel onwaarschijnlijk! Maar wat men mij niet vrijwillig geeft — dat kan ik nemen! En toevallig is niets gemakkelijker! Het is je natuurlijk evengoed bekend als mij, dat er over dergelijke goudzendingen herhaaldelijk getelefoneerd wordt met de betreffende Departementen.

menten. Ik heb dus niets anders te doen, dan maatregelen te nemen om zoo spoedig mogelijk getuige te zijn van wat er in het kabinet van den Minister gesproken en getelefoneerd wordt. Nu wil het toeval, dat de draden van een der zeer weinige nog bestaande bovengrondsche telefoongeleidingen, die in het gebouw van het Departement verdwijnen, ook over ons dak loopen. Op het dak van onzen buurman staat zelfs de groote stellage, die de draden moeten helpen dragen. Misschien herinner je je nog wel, dat ik een paar jaar geleden niet zonder moeite hebben kunnen ontdekken, welke draden van den grooten bundel in het Departement van Financiën verdwijnen. Op het dak van het Departement bevestigde ik een soort ring van licht papier en een gunstige wind blies dien ring in de richting van ons huis, waar jij op het dak gereed stond om den bewusten draad aanstonds te merken met een veegje zwarte lak — dat er zich nog altijd op bevindt. Welnu, ik heb

het reeds eenmaal ondernomen, een microfoon te laten afzakken door een schoorsteen tot bijna in het kabinet van den minister — en ik kan deze gevaarlooze toer gemakkelijk herhalen. Wij kunnen dan, wanneer maar eerst de noodige installaties zijn gezet, hier in ons huis vernemen wat daarginds gesproken wordt, rustig in onzen stoel gezeten. Vroeg of laat zal zonder eenigen twijfel over die belangrijke goudzending worden gesproken, vooral nu het Departement zooveel dat draadlooze telegram heeft ontvangen. Brand — wij moesten maar dadelijk aan het werk gaan!

—Je zoudt in staat zijn, met je geestdrift zelfs een mummie tot je inzichten over te halen riep Brand uit. Ik ga verder en zeg, dat het je zou gelukken, iemand tot je plannen te bekeeren, die ze vijf minuten te voren als onzinnig heeft bestempeld! Edward — je kunt op mij rekenen — maar onder protest. Onder protest!

HOOFDSTUK III.

EEN ONVERWACHT INTERMEZZO.

Charles Brand behoefde er geen seconde meer aan te twijfelen — John Raffles, alias Lord Lister, de Groote Onbekende, had plotseling een einde gemaakt aan een periode van rust en kalmte en hij was als het ware weer eens bezeten door een van die buien van hartstochtelijke dadedrift, aangegrepen door een onweerstaanbare behoefte aan avontuurlijke ervaringen.

Brand had zeer veel van Raffles' avonturen mede beleefd — maar hij was een nuchtere jongeman gebleven, ondanks al die schokkende gebeurtenissen, die zelfs nu en dan geheel buiten de werkelijkheid schenen te liggen en hij begreep maar al te goed, aan welke groote gevaren het drietal zich ging blootstellen, bij het ondernemen van dit waagstuk.

Hij beseftte volkomen, dat de Japansche Regeering niet zou nalaten strenge maatregelen te nemen tot beveiliging van de goudzending, en het was hem voor het oogenblik nog een raadsel, hoe Raffles er in meende te kunnen slagen, al was het maar een klein gedeelte van het kost-

bare goud de „Asturia” te doen verlaten.

Toch — hij begreep dat van dit oogenblik af alle tegenspraak volkomen nutteloos was en Raffles slechts zou kunnen prikkelen.

En daarom liet hij ook alle verzet varen en nam het besluit, alles in het werk te stellen om Raffles behulpzaam te zijn, nu het toch onmogelijk was gebleken, hem van gedachten te doen veranderen.

De beide vrienden lunchten haastig, om nog dienzelfden middag tot de uitvoering van hun plan te kunnen overgaan.

Er was niet veel tijd te verliezen, want het was nu Woensdag en Maandag over een week zou de „Asturia” vertrekken.

En misschien zou het wel noodzakelijk zijn, zich reeds te Tokio aan boord van de mailboot te begeven.

Het was immers denkbaar, dat alle hutten van Tokio tot Southampton reeds waren besproken en dan zou het zeer moeilijk zijn, zich onderweg aan boord van het schip te begeven.

Dadelijk na de lunch dus gingen de twee vrienden aan het werk.

In het geheime laboratorium, dat zich bevond onder den vloer van het tuinhuis achter in den tuin, waren tal van fijne electrische toestellen te vinden van den meest uiteenlopenden aard. Onderdeelen voor de electrische vliegmaschine, zoowel als voor den wonderlijken electrischen motor, die de duikboot van Raffles voortdreef, electrische alarmsignalen en andere voorwerpen.

Raffles zocht hier een kleine microfoon uit, beproefde het toestel zorgvuldig en overtuigde zich dat het onberispelijk werkte.

Hij voorzag zich van geleidingsdraad, van verbindingsstukken, van isolatieband en alles wat hij verder zou kunnen behoeven, deed alles in een gewone gereedschapstasch, zooals ook de gemeentewerklieden die dragen en kleeedde zich in een blauwen werkkleed en een bombazijnen broek.

Hij drukte zich een pet met een glimmende klep op het hoofd, versierde zijn gelaat met een paar zwarte vegen, knoopte zich een geruite halsdoek om en verliet het laboratorium langs een pas aangelegde trap, die uitkwam in de vrij groote garage, waar de vier automobielen van Raffles gestald waren, benevens zijn eigen motorrijwiel en dat van Brand.

Deze garage kwam met twee dubbele deuren uit op een stille achterstraat, waar zich zoo goed als nooit iemand liet zien, hetgeen ook niet te verwonderen was, want de straat werd gevormd door een langen muur langs eenige tuinen en aan de overzijde door den blinden zijgevel van een groote fabriek.

Raffles kwam dus ongezien op straat, deed de deuren weder dicht, liep de straat ten einde en sprong een eind verder op een motorbus, die hem vlak voor het Departement van Financiën afzette.

Zonder zich aan iemand of iets te storen, ging Raffles het gebouw binnen en maakte gebruik van een oogenblik dat de portier met een bezoeker praatte, om, zonder zich in het minst te overhaasten, de monumentale trap te bestijgen en in een breede gang te verdwijnen.

Van dat oogenblik was hij zoo goed als veilig tegen onbescheiden vragen, want slechts twee keeren kwam hij een beambte voorbij, die hem zelfs nauwelijks aankeek en snel doorliep.

Zoo bereikte Raffles de bovenste verdieping — een reusachtigen zolder waar zich langs de wanden groote rekken en kasten bevonden, bijna bezwijkend onder den last van ingebonden dagbladen, archiefstukken en andere paperassen.

Er was hier een beambte aanwezig, die het

opzicht had over dit minder belangrijke archief — de gewichtige stukken bevinden zich steeds in stevige brandkasten en safes — maar deze maakte volstrekt geen bezwaar, Raffles te laten passeeren, die hij voor een beambte van de gemeente hield.

Raffles ging dus kalm verder, opende opnieuw een deur, stond op een tweeden, veel kleineren zolder en beklom de trap, die naar het groote zolderluik voerde.

Een minuut later stond hij op het uitgestrekte, vrij onregelmatige dak van het hooge gebouw, vanwaar hij een verrukkelijk uitzicht had over een groot gedeelte van de City van Londen en de Theems over een lengte van vele kilometers kon overzien.

Maar Raffles had thans andere zaken te verrichten.

Hij liep op den reusachtigen ijzeren standaard toe, die de zware bundels van wel 120 telefoondraden torste en had spoedig den draad gevonden, gemerkt met een veegje zwart lak, dat er als bij toeval op scheen te zijn gekomen en die regelrecht voerde naar het kabinet van den Minister.

Raffles had een uitstekend geheugen en hij had spoedig den schoorsteen hervonden, waarvan hij wist, dat hij behoorde bij den ouderwetschen en nooit meer gebruikte haard in de kamer van Zijne Excellentie den Minister.

Weliswaar kwamen er nog andere haardsteden op dienzelfden schoorsteen uit, maar dat was volstrekt geen bezwaar.

Want Raffles wist tot op den centimeter na den afstand, waarop de haard in het ministeriele vertrek zich bevond van den rand van den schoorsteen.

Hij bevestigde dus zijn microfoon zorgvuldig met de beide klemmen aan den geïsoleerde koperdraad, dien hij van te voren reeds op de juiste lengte had afgemeten en liet het kleine voorwerp voorzichtig in den schoorsteen zakken, tot het merk op den draad bereikt was.

Voor bederf of beschadigen behoefde hij niet te vreezen, daar de schoorsteen sedert jaren buiten gebruik was.

Hij trok thans zijn gummi handschoenen aan, nam de tang ter hand, waarvan de beenen met een dikke laag eboniet bekleed waren en verbond nu het uiteinde van den draad met een koperen klem aan de telefoonleiding.

Hij omwikkelde de verbinding zorgvuldig met gummiband, zoodat alles onwrikbaar zou blijven zitten en beschermd was tegen een regenbui, en hiermede was zijn werk afgelopen.

Hij pakte zijn werktuigen weer in en keerde langs denzelfden weg terug, zonder dat hij ook maar een enkele maal werd lastig gevallen.

Alleen de portier keek hem een weinig nieuwsgierig aan en scheen een praatje te willen aanknoopen, maar reeds was Raffles, buiten het gebouw.

Hij keerde op dezelfde wijze als hij gekomen was naar zijn huis terug, legde zijn monteurskleeren af, reinigde zijn gelaat — en toen hij tenslotte zijn studeervertrek binnentrad, vond hij daar Brand reeds op zijn gemak geïnstalleerd, in een diepen leunstoel gezeten en met een telefoontoestel naast zich, benevens een eigenaardig toestel, 'n zoogenaamden brommer, dat hem door zijn dof gebrom zou waarschuwen zoodra er in het kabinet van den Minister gesproken of getelefoneerd werd.

Hij wendde even het hoofd om, toen Raffles binnentrad en zeide:

— Ik ben hier van mijn kant ook ook maar dadelijk aan het werk gegaan. Ik kom zoo juist van het dakkamertje, deftig geheeten: onze sterrewacht en je ziet dat alles in orde is! Ik heb twee luistertoestellen ingeschakeld — een voor jou en een voor mij!

— Hoe laat is het nu?

— Omstreeks drie uur.

— Nu, de Minister gaat meestal niet later dan half zes weg — wij zullen hier dus niet lang behoeven te zitten!

— Dat wil zeggen — wanneer er vanmiddag over de zaak in kwestie gesproken wordt! merkte Brand met een bedenkelijk gezicht op. Want in dat geval zouden we morgen — wie weet overmorgen en nog later op deze plek moeten gaan zitten, als vogelaars aan het vinkentouw!

— Dat ben ik niet van plan, mijn waarde! Wanneer het te laat zou worden, dan zou ik zonder verder bedenken handelen en mijn vlieg-machine zou ons spoedig genoeg naar Tokio brengen. Maar het zou mij niets verwonderen als wij reeds vanmiddag over de zaak hoorden.

Deze verwachting van Raffles zou bewaarheid worden — al was het ook op een geheel andere wijze dan de beide vrienden gedacht hadden.

Zij zaten zachtjes pratend bij elkander, om het waarschuwend geluid van den brommer niet te missen en reeds een paar malen hadden zij zich kunnen overtuigen, dat de microfoon in den schoorsteen voortreffelijk werkte, toen de Minister van Financiën een paar malen sprak. waarschijnlijk tot een bode en den man onbetekenende bevelen gaf.

Dan bleef het een tijd lang stil, maar als de beide vrienden bleven luisteren, hoorden zij niettemin duidelijk het verschuiven van zware boeken, of den stap van den Minister, die van zijn schrijfbureau was opgestaan en zijn groote werkkamer op en neer liep.

Het werd vijf uur en er was nog volstrekt niet over de goudzending gesproken.

Maar op dat tijdstip liet de brommer zijn waarschuwend gezoem weder hooren en toen de twee vrienden snel den geluidsontvanger aan het oor brachten, hoorden zij den Minister zeggen:

— Vraag of mijnheer Playford aanstonds eens bij mij komt.

— Jawel Excellentie! werd er geantwoord.

Toen het bescheiden openen en sluiten van een deur, daarna een korte stilte en vervolgens een jonge, een weinig krassende stem, met een hoog geluid, die vroeg:

— Gij hebt mij onthoden, Excellentie?

— Ja, Playford! klonk de stem van den Minister. Zijn alle maatregelen betreffende de goudzending uit Tokio genomen?

— Alles is in orde, Excellentie!

— Vanmorgen werd mij draadloos medegedeeld, dat een gedeelte van de betaling voor onze Lewis-geweren Maandag over een week in gouden yen zal worden verzonden met het stoomschip van de White Star Line Asturia. Wij hebben dus thans zekerheid daaromtrent en ik wensch dat hiervan zoo weinig mogelijk uitlekt. Gij begrijpt natuurlijk zelf wel aan welke gevaren zulk een zending kan zijn blootgesteld!

— Dat is volkomen duidelijk, Excellentie!

— Er zijn nog enkele telegrammen gewisseld en ik heb van de Japansche Regeering toezegging gekregen, dat althans tot Hongkong Japansche politiebeambten ter beveiliging van het goud zich aan boord van de Asturia zullen bevinden. Onze eigen politiemannen kunnen echter pas op Seydon aan boord van het schip gaan. Zij zullen de verdere reis meemaken. Het is nu te laat om alles in onderdeelen te bespreken, Playford, maar ik verwacht je morgen in mijn kabinet om over de ontvangst en het vervoer van Southampton naar Londen van het Japansche goud te spreken.

— Maar — de Bank van Engeland Excellentie....

— Die zal natuurlijk haar eigen beambten zenden, maar dat is mij niet voldoende. Groote voorzichtigheid is in dezen tijd geboden — men hoort allerwege van beroovingen en diefstallen, de een nog brutaler dan de ander!

Er was een korte pauze en toen klonk weder de stem van den Minister, die zeker een blik op zijn horloge had geworpen en nu zeide:

— Ik heb over tien minuten een conferentie met Zijne Excellentie van Oorlog en kom dan waarschijnlijk niet meer hier terug. Men secretaris zal mij vergezellen. Zijn er nog personen met verzoekschriften of andere bezoekers?

— De laatste is juist vertrokken, Excellentie!

Pardon — mag ik zoo vrij zijn....?

Het was aanvankelijk niet zeer duidelijk, waarop deze vraag sloeg, maar naar alle waarschijnlijkheid hielp de klerk, de referendaris, de commies of wie Playford anders zijn mocht, den Minister in zijn jas.

Zijne Excellentie gaf nog eenige opdrachten van minder belang en scheen toen het vertrek te verlaten, want de deur werd geopend en weer gesloten, nadat de Minister had gezegd:

— Adieu, Playford. Als er nu nog bezoekers komen, zendt je ze weg tot morgen.

— Uitstekend, Excellentie.

Toen werd het volkomen stil.

Reeds wilde Raffles in navolging van Brand het ontvangtoestel weder neerleggen, in de overtuiging dat de werkkamer van den minister thans volkomen verlaten was, toen hij zich bedacht op het hooren van een zacht, bekend geluid — het opnemen van een telefoontoestel van den haak.

Hij stootte Brand aan, die dadelijk zijn toestel aan het oor bracht en beiden hoorden hoe Playford met gedempte stem het volgende in de telefoon sprak, blijkbaar in de vaste overtuiging, dat niemand hem zou kunnen hooren:

— Met wein? Noem het wachtwoord! Goed zoo! Nu het mijne. „Ponjaards en handgranaaten!“ Luister eens goed, Lee. De oude zegt mij daar zooeven, dat het goud Maandag over een

week verzonden wordt. Met de Asturia. Sein dit onmiddellijk draadloos naar de bekende plek. Weet je zeker dat Brunker en Moore den duikbootjager voor de som die ik noemde, hebben kunnen koopen? Een oude karkas? Wat doet dat er toe, als hij maar harder loopt dan de Asturia — en dat doet hij! Praat niet zoo lang — anders luistert de telefoniste nog mee! Goed begrepen — je seint wat ik je nu zeg, onmiddellijk door naar Brunker en Moore. Zij kennen de plek waar zij eventueel moeten handelen — en nu weten zij den tijd ook — ik wilde dat ik er zelf bij kon zijn! Over veertien dagen kunnen wij allen rijk zijn. Vanavond spreek ik je nader in de Olympia Bar!

Er klonk een tikkend geluid, toen het toestel weder op den haak werd gelegd, daarop weerklonken schreden, het openen en sluiten van een deur en toen werd het volkomen stil.

Nog eenigen tijd bleven Raffles en Brand met den geluidsontvanger aan hun oor zitten en toen legden zij die voorwerpen uit de hand en keken elkander veelbeteekenend aan.

— Zooals ik dus zeide, waarde Brand, was de mogelijkheid volstrekt niet buitengesloten dat ook anderen dan wij iets van het vervoer van het goud afwisten! Je ziet dat ik het bij het rechte einde heb gehad. Wel — onze onderneming zal er wel wat moeilijker maar tevens belangwekkender door worden!

HOOFDSTUK IV.

MIJNEN EN CONTRAMIJNEN

Brand keek Raffles een oogenblik verbluft aan en vroeg toen:

— Zou die man, die Playford, inderdaad van plan zijn, een aanslag op het goud te wagen? Dat noem ik onbeschaamd!

— Het is volstrekt niet onbeschaamder dan mijn eigen poging! hernam Raffles bedaard. Maar ik heb mij nu eenmaal voorgenomen, om zelf een deel van dat goud in handen te krijgen en ik kan dus onmogelijk toelaten dat die man

rustig zijn gang gaat — of liever zijn kornuiten, want hij zelf zal wel niet aan de onderneming kunnen deelnemen. Wie zou die Playford eigenlijk zijn? Geef mij eens den Staatsalmanak aan, als je wilt!

Brand stond op, opende een boekenkast en nam er het laatst verschenen deel van den Engelschen Staatsalmanak uit.

Raffles bladerde er een oogenblik in, en zeide toen halffluid, uit het zware boek voorlezend:

— Oliver Playford. Departement van Financiën. Principal Clerk — dat is wat in vele andere landen referendaris wordt genoemd. Welzoo, dat is een tamelijk hooge positie — maar blijkbaar niet voordeelig genoeg naar den zin van onzen Playford. Heb ik het zooveen goed verstaan dat hij een afspraak had in de Olympia Bar hedenavond met een zekeren Lee?

— Ja, vanavond!

— Dan zullen wij niet nalaten, daar te zijn, Brand!

— Waartoe?

— Wel, om te trachten, iets naders omtrent hun plannen te vernemen!

— Daarover zullen zij daarginds wel niet praten, dunkt mij! Trouwens, het komt mij voor dat die plannen ons nu tamelijk wel bekend zijn! Naar het schijnt heeft een van hun medeplichtigen een van die honderden afgedankte duikbootjagers gekocht, waarvan de Amerikaansche regeering zich eenige jaren geleden voor een prikje ontdoed, wetende dat zij reeds bij een volgenden oorlog toch niets meer waard zijn, en met behulp van dat snelle vaartuig willen zij een aanslag op de Asturia ondernemen — alleen weten wij niet wáár!

— Dat doet er ook eigenlijk minder toe, Brand. Die plek zou gemakkelijk zijn te vinden, dunkt mij. Wij hoorden zooveen van den Minister, dat het schip in ieder geval tusschen Hongkong en Ceylon niet door politiebeambten bewaakt zal zijn.

— Daarentegen heeft Playford aan Lee opgedragen, den uitvoerders van het plan te seinen, dat de aanslag moet plaats hebben op „de bekende plek”, dat schijnt dus al vast te staan, en houdt geen verband met het al of niet bewaakt zijn van de Asturia.

Raffles antwoordde hier niet op, maar bleef eenigen tijd in gedachten voor zich uitstaren.

Toen hief hij het hoofd op, en zeide:

— Wees zou goed en geef mij kaart No. 3 eens aan!

Brand stond weer op, ging naar de kast, knielde er voor neer, trok een lade open, en nam daaruit een wereldkaart, die hij voor Raffles neerlegde.

De kaart was geteekend op een soort donkergekleurd papier, met witte verf.

Men kon er op schrijven met een griffel, en het geschreven kon gemakkelijk weder worden uitgewischt.

Op deze voortreffelijk uitgevoerde kaart werd telkens aangegeven, waar zich ergens de hulpmiddelen bevonden, waarover een man als Raffles moest kunnen beschikken, om zijn gevaarlijk en avontuurlijk handwerk te kunnen

verrichten.

Op deze kaart stond o.a. aangegeven waar zich de „Sperwer”, de snelle duikboot en verschillende zeer snelle auto's en vlugge motorjachten bevonden.

En dit was waarlijk geen overbodig werk, want Raffles bezat alleen in verschillende havens van Europa niet minder dan 12 motorbooten, en deze veranderden menigmaal van ligplaats.

Geschiedde dit, dan werd dit aanstonds aangeeteekend op de groote kaart, zoodat Raffles met een enkelen oogopslag kon zien, over welke eigen hulpmiddelen hij op een zeker punt van den aardbol kon beschikken.

Maar dit was niet alles!

Bij tal van hoofdsteden — meren, rivieren en gebergten kende de kaart niet, terwille van de onduidelijkheid, evenmin als kleinere plaatsen — stond aangegeven over hoeveel geld Raffles daar kon beschikken bij een der hoofdbanken, waar hij het onder een of anderen gefingeerden naam had geplaatst, en tevens of zich in die steden een of ander appartement bevond, hetwelk Raffles had gehuurd, om daar rustig te kunnen verblijven, wanneer het noodig was.

Ook dit was geen onnoodige arbeid, want op dat tijdstip had Raffles in niet minder dan 17 groote steden hetzij een eigen, meestal klein huis, dan wel een appartement, gemeubeld en wel — en van al die huizen en appartementen bewaarde Brand zorgvuldig de verschillende sleutels, met plankjes er aan, waarop stond genoteerd, tot welke woning zij behoorden.

En Raffles behoefde slechts een enkelen blik op de kaart te slaan, om er zich van te vergewissen, dat de duikboot zich op dat tijdstip bevond in een verborgen kreek op eenige mijlen ten Noorden van Zanzibar, op de Westkust van Afrika, in Britsch gebied gelegen.

En hij moest zich zelf even inspannen om te bedenken hoe de duikboot wel had kunnen komen op die afgelegen plek, zoo overvol van avonturen was zijn leven van de laatste jaren.

Maar hij wist, dat het hem slechts een woord behoefde te kosten en Brand zou uit zijn keurig bijgehouden archief onmiddellijk een kleinen plattegrond te voorschijn tooveren, waarop hij, tot op centimeters nauwkeurig de juiste plek zou vinden, waar de duikboot zich op dit tijdstip bevond.

Wat de „Sperwer” betreft — zooals Raffles wel wist bevond de wonderbaarlijke vlieg-machine zich in de goed gesloten loods op het vliegveld van Henley, op een paar kilometers ten Noorden van Londen.

De machine was daar gestald als eigendom van graaf Palmhurst — en zij zou ieder oogeblik ter beschikking zijn, want Raffles wist wel met hoeveel teedere zorg zijn trouwe chauffeur Henderson het vliegtuig onderhield.

Raffles liet een tevreden gebrom hooren, gaf de kaart weder terug en zeide toen:

— Wij hebben gelukkig ruimschoots den tijd! Maar toch zullen wij zoo spoedig mogelijk vertrekken, want wij moeten eerst het terrein van den strijd eens nauwkeurig opnemen! Geen enkele generaal zal een veldslag beginnen, zonder het terrein grondig te hebben verkend!

— Wat ben je dan voornemens?

— Het is zeer eenvoudig. Wij zullen eerst met de vliegmachine naar Zanzibar vliegen en als wij daar eenmaal zijn, zullen wij eerst van die plaats uit de zeeën onderzoeken van uit de lucht, om te zien, of we geen verdachten Amerikaanschen duikbootjager ontdekken. Vervolgens moet onze duikboot ter hulp worden geroepen — want met een vliegmachine kunnen wij natuurlijk tegen een schip als een duikbootjager niets uitrichten!

— Tenzij wij er een paar honderd kilo springstoffen op laten vallen!

— Natuurlijk! Maar zoover zullen wij het nu maar niet laten komen! zeide Raffles glimlachend. Ik denk er natuurlijk niet aan, met ruw geweld tegen de concurrentie op te treden! Het spreekt vanzelf dat de zaak anders wordt, wanneer zij ons leven zouden bedreigen!

— Hoe zou die Playford eigenlijk iets afweten van die goudzending?

— Mijn waarde, die vraag getuigt van weinig kennis betreffende de huishouding van een Minister! Als de referendaris het nog niet beter wist dan de Minister zelf — hoe zou dan een land bestuurd moeten worden? Hij wist natuurlijk van de transactie af — het was hem alleen nog maar niet bekend, wanneer het goud zou worden verzonden en dat weet hij nu, even goed als wij het weten!

— Vertrekken wij dadelijk?

— Als het kan morgen! Vanavond wil ik nog eerst trachten iets af te luisteren van het gesprek tusschen die twee booze schelmen, Playford en Lee.

Brand dacht even na en zeide toen peinzend:

— Ik weet niet of ik mij vergis — maar ik meen dien naam Lee dezer dagen ergens te hebben gelezen. Wacht eens — vanmorgen — in het sportblad, dat je mij maar half hebt laten uitlezen door je opmerkingen over de tien miljoen gouden yen! Ja, nu ben ik er! Het moet een vlieger zijn, die heeft meegedaan aan den jongsten snelheidswedstrijd. Hij maakte een

snelheid van 30 kilometer met een toestel, waarin vijf passagiers waren gezeten.

— Het is de vraag, of het dezelfde is!

— Dat zou gauw te zien zijn — want zijn portret stond in het sportblad! Wacht, ik zal het even voor je halen!

Brand snelde weg en keerde een oogenblik later terug met het geïllustreerde sportblad.

Hij had het reeds opengeslagen en wees Raffles op een vrij groot portret van een nog jongen man met een ondernemend, schrandere, maar duister gelaat, met zware wenkbrauwen, ruig en dicht, neergetrokken mondhoeken en een onaangename, stekende uitdrukking in de donkere oogen.

— George Lee, winnaar van den Londen-Calcutta wedstrijd voor vliegtuigen van vier tot zes passagiers, las Raffles halffluid voor zich heen. Nu, het is een gezicht dat men niet zoo spoedig vergeet en ik kan dit blad vanavond wel thuislaten.

— Wit je dat ik je vergezel, Edward?

— Je weet dat je gezelschap zeer door mij op prijs wordt gesteld — maar vanavond zou ik er misschien minder aan hebben, want ik ben voornemens mij tijdelijk als kellner te verhuuren. Ik zal den directeur wijsmaken dat ik als detective op een internationalen gauwdief loer, waarbij de politiepenning mij groote diensten zal bewijzen, dien ik een jaar geleden aan James Sullivan, den man van Scotland Yard ontnam, en op die manier zal het mij gemakkelijk vallen, zonder opzien te baren, in de onmiddellijke nabijheid van mijnheer George Lee en zijn vriend Oliver Playford te blijven.

Raffles sprong veerkrachtig op, wreef zich de handen en riep uit:

— Het zal een goede grap worden! Want wat is er opwinderder dan dieven te bestelen?

— Maar je zult het er toch niet op aan laten komen, Edward, dat die lieden gebruik maken van het kanon, dat zij misschien weer aan boord van hun schip hebben gebracht?

— O, zij hebben zeker een snelvuur kanon! zeide Raffles schouderophalend. Maar ik kan mij niet voorstellen, dat zij daar gebruik van zouden durven maken! Wat zouden zij er ook aan hebben, het schip naar den kelder te sturen? Er zou immers niet aan te denken zijn, het goud naderhand ongemerkt naar boven te brengen, waarbij je dienst te onthouden, dat de Gele Zee en de Indische Oceaan een diepte hebben die afwisselt van 4000 tot 7000 meter! Op die diepte immers zou het schip door de ontzettende drukking van de watermassa's als een telescoop in elkander worden geperst en er zou niets meer van terug te vinden zijn — ver-

ondersteld dat het mogelijk ware, voorzien van een duikerpak, tot op die onmetelijke diepten af te dalen! Honderd meter is echter tot dusverre wel de grootste diepte, waarop een duiker het heeft kunnen uithouden, zelfs voorzien van de allerbeste toestellen. Neen — zij zullen wel verstandiger zijn! Als zij weder een kanon aan boord van den duikbootjager hebben gebracht, dan dient dat natuurlijk alleen om schrik aan te jagen. Nu, wij zullen dat alles wel zien, wanneer we ter plaatse zijn verschenen! En nu wordt het langzamerhand tijd om aan het diner te denken, Brand! Wat denk je van het Hotel Houston? Dan zijn we niet ver van de Olympia Bar verwijderd. Vraag Gaston of hij een rokpak voor mij inpakt, mijn oudste, als ik je verzoeken mag en een beetje versleten, dan neem ik het aanstonds mede met wat gelaatsverf en een pruik, om mij daar dadelijk te kunnen vermommen.

— Het zal gebeuren, Edward!

Ongeveer een kwartier later verlieten de beide vrienden het huis en Raffles droeg het platte, lichte valies, waarin het kellnerspak geborgen was.

De beide vrienden namen een taxi en lieten zich naar het Houston Hotel rijden, waar zij haastig den maaltijd gebruikten.

Toen de kellner de koffie had gebracht, wendde Raffles zich tot Brand met de woorden:

— Ik zou nu maar weer naar huis terugkeren en mijn terugkomst afwachten. Wij kunnen dan nader overleggen wat ons te doen staat. En ik weet dan waar ik je kan vinden!

— Denk je lang uit te blijven?

— Ik hoop van niet! Dat is echter moeilijk vooruit te zeggen, want wij weten immers volsterkt niet hoe laat Playford zal komen opdagen. Er is geen uur genoemd. Blijf echter in ieder geval op mij wachten, en deel Henderson nu reeds zooveel mede als hij noodig heeft te weten, opdat de brave kerel alles voor onze reis in gereedheid kan brengen.

Een oogenblik later namen de beide vrienden afscheid en Brand keerde naar het huis in de Cromwell Street terug, waar hij Henderson bij zich liet komen, een reusachtig gebouwd man met spieren van ijzer en die over een verbazende lichaamskracht beschikte.

Zooals Brand wel verwacht had, keek Henderson volstrekt niet verbaasd op, toen hij van het reisplan hoorde.

Wel lachten zijn kinderlijke, blauwe oogen en hij vertrok zijn breeden mond tot een grijnslach, zoodat zijn sterke, witte tanden allen zichtbaar werden, toen hij zeide:

— Dat is weer een kleine afwisseling, mijn-

heer Brand! Het leventje werd wel wat al te kalm, vindt gij ook niet?

— O, mijnentwege had het nog lang zoo kalm kunnen blijven! antwoordde Brand zuchtend. Maar het gaat nu eenmaal niet — Mylord heeft een plan in zijn hoofd en dat moet uitgevoerd worden!

— Dat spreekt vanzelf! zeide de reus met een kort hoofdknikje.

— De vliegmachine is toch in orde?

— Zij zou over een uur gebruikt kunnen worden, mijnheer Brand!

— Ga dan maar weer — en pak een valies voor je, maar neem alleen het allernoodzakelijkste mee! Ik geloof niet dat ons uitstapje bepaald een plezierreis zal worden!

— En ik ben overtuigd van het tegendeel, mijnheer Brand! zeide Henderson en hij vertrok met een glimlach op zijn breed gelaat.

De uren verstreken langzaam en de klok had reeds elf uur geslagen, toen de deur geopend werd van de bibliotheek, waar Brand had plaats genomen en Raffles binnentrad met een vergenoegd gelaat.

— Wel? vroeg Brand, terwijl hij het boek wegwierp, waarin hij had zitten lezen en opstond om Raffles de hand te drukken. Heb je iets kunnen ontdekken?

— Ik heb niet te klagen! De directeur was mij dadelijk allervriendelijkst behulpzaam, ik mocht kellnersdiensten verrichten — en ik heb het zoo weten in te richten, dat ik heel wat verstaan heb van hetgeen Playford en Lee bespraken!

— En is die laatste werkelijk de man van het portret in het tijdschrift?

— Ja. Daaraan kan niet getwijfeld worden. En ik had ook niet langer in onzekerheid kunnen blijven toen ik het onderwerp van hun gesprek leerde kennen. Want ik zal je maar dadelijk mededeelen, mijn waarde, dat George Lee in het complot is en de taak op zich heeft genomen, vier van de kornuiten, die aan den aanslag zullen deelnemen, met een vliegmachine naar Ceylon over te brengen.

— Waarom juist per vliegmachine?

— Wel — omdat zij anders niet meer bijtijds zouden komen! Naar het schijnt kruist hun schip daar in de buurt, maar er bevinden zich op dit oogenblik slechts zes mannen aan boord en zij oordeelen terecht dat dat wel wat heel weinig is, want er zijn toch minstens drie mannen noodig voor de bediening van de Dieselmotoren! Voeg er den stuurman bij — dan zouden er slechts twee mannen overblijven, hoogstens drie, om handelend op te treden. Dat is natuurlijk veel te weinig. Maar er komen er

meer! Om te beginnen Lee met zijn vier mannen en dan nog een half dozijn kerels, die het schip klaarblijkelijk in de buurt van Ceylon aan boord zal nemen — waar, dat heb ik niet uit het gesprek kunnen opmaken.

— En wanneer wil Lee dien gevaarlijken tocht met de vliegmachine ondernemen?

— Zij vertrekken morgenochtend om zes uren reeds! Bedenk dat zij op ongevallen onderweg moeten rekenen, nu en dan den benzinevoorraad moeten aanvullen en ten slotte dat hun machine in ieder geval niet meer dan 350 kilometers kan afleggen en dat alleen onder de gunstigste weersomstandigheden.

— Wij moeten den keizer geven wat des keizers is, Edward — het is een stoutmoedige onderneming van dien Lee!

— Ik zal de laatste zijn om het te ontkennen! gaf Raffles toe. In rechte lijn bedraagt de afstand tusschen Londen en Colombo omstreeks 12000 kilometers en zelfs al maken zij eenige tusschen landingen, al gebeuren er geen ongelukken, dan zullen zij toch wel vier dagen noodig hebben om dien afstand af te leggen. Ik denk er echter hoogstens twee over te doen, zelfs wanneer wij eerst den omweg over Zan-

zibar maken. En ik ben toch volstrekt niet voornemens vannacht maar drie uren te slapen, ten einde tegelijk met Lee te kunnen opstijgen. Wij zullen hem wel inhalen, daar vrees ik geen oogenblik voor!

— Heb je nog iets kunnen vernemen omtrent de wijze waarop de roof moet plaats vinden?

— Tot mijn spijt is daarover met geen woord gesproken!

— Waarom laat je dien Playford eigenlijk niet aanstonds arresteeren?

— Omdat ik er volstrekt geen reden toe heb, mijn waarde! Die man blijft hier en is volkomen onschadelijk. En dan nog — geloof je dat Scotland Yard tot een arrestatie zou kunnen overgaan, op zulke vage aanwijzingen als ik kan verschaffen? Neen, zij zal wel verstandiger zijn! Maar nu wordt het tijd om ons bed op te zoeken, waarde Brand! In ieder geval zullen wij morgenochtend niet later dan tien uur vertrekken, zoodat wij ons voor de komende gebeurtenissen kunnen sterken door een goede nachtrust! Morgenochtend is er nog tijd in overvloed om over de bijzonderheden van onze reis te spreken. Goedenavond!

HOOFDSTUK V.

OP WEG.

Het was zeer fraai weder, toen den volgenden morgen een groote, blauwgelakte auto in snelle vaart over den breeden weg stoof, die van Londen naar de voorstad Henley voert, waar het beroemde vliegveld van dien naam is gelegen.

Oorspronkelijk bestemd als terrein voor oorlogsvliegtuigen, zag het zich in den loop der jaren promoveeren tot landings- en opstijgterrein voor de talloze verkeersvliegtuigen, toebehoorende aan twee of drie maatschappijen, welke den dienst op het vasteland onderhiel den tot dat Croydon zijn plaats innam.

Later verreezen te Henley de loodsen van de rijke sportvliegers, die deze schoone uitvinding

alleen bij wijze van vermaak genoten.

En hier stond ook de loods, van plaatijzer vervaardigd, waar Raffles sedert een paar jaren zijn vliegmachine bewaarde, waarvan het geheim tot op heden nog niet is uitgelekt — en dat waarschijnlijk ook binnen afzienbaren tijd niet zal doen.

Want niet alleen had Raffles den electromotor die zijn uitvinding was, omgeven door een kast van aluminium, die alleen hij, Brand en Henderson wisten te openen, maar een schrandere bedacht werktuigje zorgde er voor, dat, wanneer onbevoegden er toch in mochten slaan, deze aluminium kast te forceeren, een ontploffing plaats greep, sterk genoeg om het

eigenlijke mechanisme onherkenbaar te vernielen.

Want Raffles was volstrekt niet voornemens voor alle tijden zijn geheim te onthouden aan de menschheid — maar hij deinsde er voor terug, zijn kostelijke uitvinding aanstonds te laten misbruiken voor oorlogsdoeleinden.

De loods zelve was ook van een uitstekende sluiting voorzien, die niet gemakkelijk te verbreken viel.

De auto, die door Henderson bestuurd werd, droeg, behalve de drie koene reizigers, nog een drietal platte koffers van eigenaardigen, onregelmatigen vorm, die echter juist pasten in den romp van de vliegmachine en zeer weinig plaats innamen.

Het was omstreeks half tien, toen de auto ten slotte het groote vliegterrein opreed, om spoedig daarna te verdwijnen in de reusachtige garage, die gemakkelijk 80 auto's kon bergen.

Men zal weten dat zich op het terrein van Henley zich een douaneloods bevindt, waar steeds eenige beambten aanwezig zijn, aan wie is opgedragen, uitgaande en binnenkomende vliegtuigen te onderzoeken.

Alle reizigers moeten van deugdelijke passen zijn voorzien.

Maar Raffles had met een en ander niet de minste moeite.

De passen, die hij slechts ieder jaar behoefde te vernieuwen waren uitstekend in orde en de vliegmachine bevatte als bagage niets anders dan de koffers met kleederen en wapens, welke de reizigers zouden meenemen.

Raffles had Rome als bestemmingsplaats opgegeven — omdat er toch iets op zijn pas moest staan, maar hij was niet voornemens, zich naar de Eeuwige Stad te begeven.

Nadat de auto gestald was en Raffles zijn reſu in ontvangst had genomen, begaven de drie mannen zich naar de loods en een paar minuten daarna rolden eenige mannen de sierlijke vliegmachine naar buiten, die zoo goed als geheel uit alluminium was vervaardigd.

De gemakkelijk ingerichte cockpit bood ruimte voor vijf personen en door de zetels neer te klappen kon men gemakkelijk slaapplaatsen maken voor vier personen, terwijl de vijfde aan het stuurwiel moest blijven.

En niets was gemakkelijker dan van bestuurder te verwisselen, want men kon van de kajuit uit onmiddellijk de bestuurdersplaats bereiken.

Het toestel maakte, zooals het daar op zijn twee wielen rustte, den indruk van onvergelykelijke snelheid en kracht — maar niemand vermoedde, dat deze libel van alluminium hetzelfde wonderbaarlijke vliegtuig was, hetwelk gesignaleerd was door de Parijsche, zoowel als de

New-Yorksche politie en waarvan men met zekerheid wist, dat het moest toebehooren aan den langgezochten Avonturier John Raffles.

Terwijl de mannen, door Henderson bijgestaan, alles voor het vertrek gereed maakten en de platte koffers in de daarvoor bestemde vakken schoven, bestudeerden Raffles en Brand voor de laatste maal op een stil plekje de reisroute.

Raffles had zich over de kleine kaart heengebogen, die hij in een zijzak van zijn jas droeg, en zeide nu:

— Wanneer wij in rechte lijn van hier naar Zanzibar willen vliegen — en er bestaat bij deze gelegenheid geen enkele reden om het niet te doen — dan passeeren wij achtereenvolgens Parijs, Corsika, Tunis en Khartoum. Zonder tegenslagen kunnen wij, als alles goed gaat, nog vannacht in Zanzibar zijn aangekomen.

— En zal men dat rustig toelaten?

— Er zal van toelaten geen sprake zijn — want wij blijven natuurlijk een paar mijlen buiten de stad! antwoordde Raffles glimlachend. Ik geloof dat Henderson al gereed is — wij kunnen vertrekken!

— Maar hoe kunnen wij de anderen inhalen, die een geheel andere route volgen? vroeg Brand, terwijl beide mannen zich naar de vliegmachine begaven.

— Die route is pas geheel anders, wanneer wij reeds boven de Middellandsch Zee zijn, mijn waarde! En voor dien tijd kunnen wij hen gemakkelijk hebben ingehaald, dunkt mij! Vergeet niet dat zij ons maar vier uren op zijn hoogst voor zijn!

Zij hadden nu de vliegmachine bereikt, en klommen naar binnen, terwijl Raffles achter het groote, verticaal geplaatste stuurwiel plaats nam.

Hij drukte op een pedaal, overtuigde zich dat de stuurvlakken onmiddellijk gehoorzaamden aan den minsten druk van zijn linkerhand, dat het compas in orde was, dat de kaart van de route, welke zij zouden volgen, als een lange strook keurig opgerold in haar étui lag, dat de hoogtemeter, de drukmeter en de snelheidsaanwijzer intact waren, en toen wenkte hij de helpers ter zijde te gaan.

De schroef begon te wentelen, en wel met zulk een verbazende kracht, dat de helpers moeite hadden op de been te blijven, en het toestel zich reeds na enkele seconden van den grond verhief, om met onbeschrijfelijke sierlijkheid en snelheid in de blauwe lucht op te stijgen.

De reis had een aanvang genomen.

Terwijl Brand en Henderson 't zich gemakke-

lijk maakten, en de laatste zich reeds overtuigde of alles in orde was in de kleine kombuis achter de kajuit, waar hij weliswaar alles buk-kend of knielend moest verrichten, en waar met behulp van electriciteit gebraden en gekookt kon worden wat men maar wilde, stuurde Raffles de „Sperwer“ met vaste hand over het Kanaal, en stormde er met weergaloozen spoed overheen met een snelheid die de vijfhonderd kilometer per uur overschreed!

Met opzet zocht Raffles de grootste hoogten op want hij was er niet op gesteld, de snelheid van zijn vliegmachine te verraden.

Nog geen vol uur later kregen de reizigers reeds, ongeveer ter hoogte van Marseille, de Middellandsche Zee in het oog, die met on-vergelijkelijke pracht in blauwen gloed te schitteren lag onder de stralen van de Zuidelijke zon.

Een uur daarna had de vliegmachine Tunis, de witte stad, reeds achter zich gelaten, en zweefde nu boven het gebied der Toearegs.

En het was juist op dat oogenblik, dat Brand die door een der ronde venstertjes naar buiten gezien had, een kreet slaakte, en wees op een vliegmachine, een paar honderd meter onder de „Sperwer“ en omstreeks driehonderd meter aan bakboord, als men het zoo mag uitdrukken.

Het was een groote tweedekker met twee schroeven, die zich met aanzienlijke snelheid voortbewoog, maar toch niet zoo snel, of de „Sperwer“ zou haar binnen een paar minuten hebben ingehaald.

Henderson had snel zijn kijker voor het oog gebracht, na de bovenste helft van een der ronde raampjes te hebben omgeklapt, en na een oogenblik riep hij uit:

— Een groot verkeersvliegtuig, mijnheer Brand, met vijf of zes passagiers aan boord!

Brand had op zijn beurt door den kijker gekeken, en antwoordde:

— De machine van Lee, Henderson! Er valt niet aan te twifelen! Ik herken zijn toestel en zijn letters!

Wij zullen Mylord waarschuwen.

Hij stond van zijn gemakkelijken rieten stoel op, die met kussens bedekt kon worden, boog zich wat naar voren en klopte Raffles op den schouder, teneinde dezen op de andere vlieg-machine opmerkzaam te maken.

Maar Raffles wendde zich glimlachend om en riep:

— Ik had hem al gezien, Brand! En hier scheiden zich onze wegen! Zie maar — Lee houdt veel meer Westelijk aan dan wij!

Raffles had goed gezien. De dubbeldekker koos zijn richting meer Westwaarts en het zou niet lang meer duren, of zij zou uit het gezicht verdwenen zijn.

Met opzet matigde Raffles de vaart van zijn eigen vliegtuig, daar hij het niet noodzakelijk achtte, dat de inzittenden van de voor hem uitvliegende machine hem zouden zien.

Twee minuten later was de dubbeldekker geheel uit het gezicht verdwenen.

En zoodra dit het geval was, ging Henderson zich met zijn keuken bemoeien.

Uit de ruime voorraadkast werd versch vleesch, meel eieren, koffie en gecondenseerde melk te voorschijn gehaald, benevens een blik groenten en een oogenblik daarna was de reus druk doende een uitstekende lunch te bereiden, die een half uur later met smaak werd genuttigd, eerst door Henderson, vervolgens door Raffles en Brand, die zich het maal uitstekend lieten smaken, terwijl de reus het stuurwiel had overgenomen.

En intusschen ging de reis over Afrika ongestoord verder. De Libysche woestijn lag reeds ver achter de reizigers en een koperkleurige zon begon reeds naar de kim te dalen, toen Khartoum in het gezicht kwam aan den spoorweg van El Obeid naar Wady Halfa gelegen en de voornaamste plaats in dit gedeelte van Engelsch-Soedan.

Maar Raffles dacht er niet aan, zich hier op te houden.

Integendeel, hij dreef de snelheid van de machine nog op, daar hij tot iederen prijs den nacht in de onmiddellijke nabijheid van Zanzibar wilde doorbrengen.

De „Sperwer“ volgde over vijftig mijlen afstand de spoorlijn, liet deze in den steek waar zij met een scherp bocht Westwaarts afbuigt en volgde nu den loop van de Bahr el Azrek of Blauwe Nijl, tot het punt waar deze belangrijke rivier zich splitst, niet ver van Kirin.

En steeds verder ging het over Shalla en het meer van Abaya.

Het was toen omstreeks negen uur in den avond en de zon was reeds lang achter de kim verdwenen.

Maar de maan scheen met buitengewone klaarheid en haar zilveren licht maakte het mogelijk, in dezen tropischen nacht de dingen tot op verren afstand te onderscheiden.

Zonder zich een oogenblik te vergissen, zonder de hulp van het compas te behoeven en zich uitsluitend bedienen van de zich steeds verder afrollende kaart, die door een klein electrisch gloeilampje verlicht werd, stuurde Raffles de machine over het zooeven genoemde meer, dat als een spiegel van dof gepolijst metaal te midden van de eindeloze zandvlakte van Boran lag.

Toen kwam er een gedeelte, waar ieder spoor van leven uitgewischt scheen te zijn — de

streek van Livin.

Het was nog geen elf uur toen de vliegma-
chine als het ware plotseling werd overgebracht
naar een zeer dicht bevolkte streek en om half
twaalf stormde zij juist over een spoortrein
heen, — die met veel geraas voortsnelde langs de
lijn die van Mombasa naar Kisumu aan het
Victoria Meer voert.

Nog eenmaal moest Raffles een kleine spoor-
lijn oversteken en het was nog geen midder-
nacht of Zanzibar kwam in het gezicht, gelegen
op het eiland van dien naam, dat door een
breeden zee-arm van ruim vijf kilometer ge-
scheiden is van de kust.

Het was zoo zeldzaam licht, dat een landing
niet het minste gevaar opleverde.

Raffles liet de vliegma-
chine op ongeveer vier
kilometer ten Noorden van het eiland tot op
geringe hoogte dalen, zette den motor af, toen
hij een uitstekende landingsplaats ontdekt had
en eenige minuten later scheerde het vliegtuig,
luchtig als een vogel, over het prachtige breede
strand, rolde uit en stond stil, niet ver van een
klein boschje platanen en tamarindeboomen,
waar Raffles zooeven een zilveren stroompje
had meenen te ontdekken, dat zich uitstortte in
een kleine kom, gevormd door een inham in de
kustlijn.

De reizigers stapten dadelijk uit en het was
een genot, de beenen eens te kunnen uitstrek-
ken, na zulk een langdurige, vermoeiende reis.

Het was hier volkomen stil.

Slechts nu en dan deed heel in de verte de
kreet van een van die kleine, sierlijke apen zich
hooren, waaraan zelfs deze dichtbevolkte stre-
ken van Afrika zoo rijk zijn.

Voor leeuwen of ander wild gedierte behoef-
de men hier niet te vreezen, want zij waren door
het steeds drukkere verkeer in deze streek reeds
sedert vele jaren verdreven naar de woestijn.

Toch was eenige voorzichtigheid geboden,
want Saadani, juist tegenover het Zanzibar
eiland gelegen, bevond zich op nauwelijks an-
derhalf uur gaans ten Zuiden van de plek, waar
de „Sperwer“ gedaald was en Saadani was een
belangrijke kustplaats met een bevolking
van een paar duizen zielen, waar de Engelschen
zonder eenigen twijfel een consul en eenige re-
geringspersonen hadden geïnstalleerd.

Maar op deze plek werd niets anders ver-
nomen dan 't eentonig geruisch van de golven,
die op de zandige kust uitrolden.

Terwijl Henderson zich als gewoonlijk over-
tuigde, dat de vliegma-
chine niets geleden had
door den tocht, spraken Raffles en Brand op
zachten toon met elkander.

— Ligt de „Dolfijn“ hier ver vandaan?
vroeg Brand.

— Ternauwernood een uur gaans — eerder
minder! Ik hoop natuurlijk, dat ik alles in or-
de zal bevinden. Het is echter vrij stil aan de
kust en de schuilplaats was zoo goed gekozen,
dat slechts het grootste van alle toevallen het
vaartuig kon doen ontdekken!

— Zullen wij er nog vannacht heengaan?

— Neen, Brand! Wij moeten thans rusten.
Wij hebben nu geen haast, want wij zijn den
anderen ver vooruit — op zijn minst een ge-
heelen dag.

— En als wij de duikboot in haar schuilplaats
hebben gevonden?

— Dan zullen wij eerst eens trachten, te ont-
dekken, waar zich op dit oogenblik die geheim-
zinnige Amerikaansche duikbootjager bevindt.
Naar ik vermoed zullen wij haar moeten zoeken
in de onmiddellijke nabijheid van Colombo,
want daarheen vliegt Lee met zijn vier helpers.
Wij zullen het morgen wel weten! Wij zullen nu
dadelijk een weinig eten en ons dan ter ruste
begeven.

— Kan dat hier geen gevaar opleveren?

— Niet in het minst! Het is al laat en het
is hier even stil als in het midden van de Sa-
hara, al bevinden wij ons tamelijk dicht bij een
bewoonde stad. Van wilde dieren hebben wij
hier niets te vreezen — en de inboorlingen zijn
hier zeer bedaarde, rustige lieden. Wij zullen
voor alle zekerheid de vliegma-
chine buiten ge-
bruik stellen, door een klein onderdeel van het
mechanisme weg te nemen. Er is maar een ding
waarvoor ik hier zou vreezen, Brand — en dat
is voor een van die verschrikkelijke onweders,
die hier zeer onverwachts kunnen opsteken,
slechts weinige uren duren, maar van een hef-
tigheid zijn, waarvan wij Westerlingen ons geen
denkbeeld kunnen vormen. Wie onweders gaan
gepaard met plasregens, die in staat zijn, bin-
nen enkele uren het land over een oppervlakte
van honderden vierkante kilometers diep onder
water te zetten. En tegen zulk een zondvloed
is onze „Sperwer“ natuurlijk niet bestand.
Maar niets wijst gelukkig op de nadering van
zulk een onweder — en als het mocht komen
opzetten, dan zullen wij onmiddellijk opstij-
gen!

Henderson had intusschen vlug eenige koude
spijszen gereed gezet en na den zeer eenvoudigen
maaltijd, wikkelden de drie reizigers zich dicht
in hun wollen dekens, strekte zich op het zand
uit, en waren weldra in een diepen slaap ver-
zonken.

HOOFDSTUK VI.

DE DUKBOOTJAGER.

Het was bijna zeven uur in den morgen, toen de drie stoutmoedige reizigers den volgenden dag ontwaakten door het schetterend misbaar hetwelk apen en schelkleurige vogels in de toppen van de boomen in het Waringibosch maakten.

Verkwikt door een slaap van zeven uren stonden zij op en haastten zich als echte Engelschen hun kleederen af te werpen en zich met een bad in het kristalheldere water van het kleine stroomje, dat zich niet ver van de kampeerplaats bevond, te verfrischen.

Vervolgens ontbeten zij haastig, vergewischten zich, dat hun wapens in orde waren en stegen met de vliegmachine op, om slechts enkele minuten later weder te dalen op een volkomen verlaten punt van de kust, waarbij Raffles zorg had gedragen, slechts een honderdtal meters boven het strand te blijven, teneinde zich zooveel mogelijk voor nieuwgierige oogen verborgen te houden.

Het was zeer warm, maar gelukkig woei de wind uit de richting van den Indischen Oceaen.

De landing had plaats gehad op een volkomen vlak strand, glinsterend als goud en ruim een kilometer breed en als het ware in de schaduw van een vrij dicht bosch, hetwelk een landtong bedekte, die zich tamelijk ver in zee uitstreekte, ongeveer juist halverwege tusschen Sadani en de monding van de Rangani.

Het was hier waarlijk een verrukkelijk oord, vredig en stil en men hoorde hier niets anders dan het zachte ruischen van de golven, die uitrolden op het goudgele zand.

Zoodra de vliegmachine was uitgelopen, sprongen de drie mannen op den grond en terwijl Henderson achterbleef om het toestel te bewaken, drongen Raffles en Brand het bosch binnen, dat de breede landtong bijna over haar geheele breedte en lengte bedekte.

Er was hier geen gebaand pad, maar de boomen stonden tamelijk ver van elkander en de bodem was met een zachte laag mos bedekt, waarover het loopen al heel gemakkelijk viel.

En zoo voortreffelijk was het geheugen van Raffles voor plaatselijke gesteldheden, dat hij zich geen oogenblik vergiste, maar zonder aarzelen voortging.

De beide vrienden waren nu de landtong, die omstreeks twee kilometer lang was, voor bijna de helft ten einde geloopt, toen Raffles stil stond, even om zich heen zag en zich toen een weg baande door het struikgewas, dat hier vrij dicht was.

Zoo bereikten de beide vrienden den rand van een smalle, maar langgerekte inham, die aan alle kanten omgeven was door zwaar geboomte, waarvan de takken gedeeltelijk over het spiegelgladde water heenhangen.

Het was op die plek, dat de duikboot van Raffles geankerd was.

Niet zonder moeite schreden de beide mannen voorwaarts, tot Raffles stilhield bij een zeer zwaren broodboom, grillig gevormd en waarvan de dikke takken en de overvloedige bladerendos de wanden van een soort prieel vormden, zoo dicht, dat zelfs midden op den dag daar binnen een soort groene schemering heerschte.

Hij ontdeed zich van zijn bovenkleederen, stapte in het water, waadde voort tot dit hem bijna tot onder de oksels reikte en greep toen naar iets, dat er eenigszins uitzag als een hoop drijvende bladeren of gras.

Hij trok dit drijvende eilandje, nauwelijks een meter in doorsnede, uit elkaar, sneed met zijn scherp kapmes eenige lianen door, die het eilandje op dezelfde plaats vasthielden — en nu werd het grijsge schilderde deksel zichtbaar van den ingangstoren van de duikboot, die nauwelijks tien centimeter boven het oppervlak van het water uitstak en uitstekend verborgen was geweest onder het groen.

Raffles klom op dit deksel en Brand volgde hem.

Zij traden wat terzijde en Raffles maakte de moeren los, welke het deksel hermetisch gesloten hielden.

Toen konden zij afdalen in het binnenste van de duikboot — en dadelijk slaakte Raffles een kreet van teleurstelling, want hij voelde, meer dan hij het in de duisternis zag, dat hij onder aan de smalle stalen ladder in water trapt.

— Wat is er? vroeg Brand, die boven op de duikboot staande, wachtte totdat hij op zijn

beurt zou kunnen afdalen.

— Wat is er? Niets anders dan dat er bijna een voet water in de duikboot staat!

— Hoe is dat mogelijk! riep Brand verschrikt uit.

— Ik weet het niet — maar wij moeten het dadelijk onderzoeken. Kom beneden!

Brand daalde de ladder af, na over den rand van den ingangstoren te zijn geklommen, en in het donker zocht Raffles naar den schiakelaar van het electrische licht.

Hij draaide den schakelaar om — het bleef duister.

— Geen wonder — de accumulatoren staan waarschijnlijk onder water! bromde Raffles. Dan moeten wij het maar met de voorradige kaarsen doen!

Na eenig zoeken had Brand een kaars en lucifers gevonden en een oogenblik later werd het binnenste van de duikboot tamelijk helder verlicht.

Overal werd het licht weerkaatst in koperen buizen, stalen hefboomen en handwielen.

En Raffles, die met zijn hand langs de stalen wand tastte, riep eensklap uit:

— Ik geloof dat ik het al gevonden heb, Brand. En het is goed, dat wij dit avontuur begonnen zijn, anders zou mijn arme duikboot misschien voorgoed zijn bedorven!

— Wat is er dan?

— Een lek, mijn waarde! O, het is gelukkig maar zeer klein — de stalen platen zijn vlak bij een voeg een weinig ingedeukt — en door een spleetje van nauwelijks een millimeter breedte sijpelt het water gestadig naar binnen.

— Maar hoe kan dat lek ontstaan zijn?

— Dat is meer dan ik je kan zeggen! Maar ik vermoed, dat wij het bij onze laatste reis hebben opgedaan! Ik meen mij nu te herinneren, dat wij met tamelijk veel kracht tegen den wand van den nauwen tunnel zijn aangevaren waarin wij ons moesten redden voor de achtervolging van de Italiaansche oorlogsduikboten! Maar het dient tot niets om er over te praten hoe het lek ontstaan is — het is er en het moet zoo spoedig mogelijk gedicht worden. Dat is een mooi werkje voor Henderson!

— Hoe lang zou die reparatie kunnen duren?

Het dichten van dat onbeteekenende lek kan in een paar uren zijn afgeloopen — maar erger is het met het water op den bodem! Er bevinden zich levensorganen van mijn schip onmiddellijk boven den vloer — en daaraan zal het binnengedrongen zeewater natuurlijk geen goed hebben gedaan! Gelukkig beschikken wij nog over de handpomp, want de electrische lenspomp zal wel defect zijn. Wij moeten dus eerst het water wegpompen en dan onderzoeken

wat er te herstellen valt.

Dat kan een langdurige karwei worden, Edward! riep Brand verschrikt uit.

— Lang of kort — het moet worden verriicht! hernam Raffles schouderophalend. Zonder onze duikboot kunnen wij natuurlijk niets uitrichten tegen de heeren zeeroovers, dat spreekt vanzelf! Kom — wij kunnen hier voorloopig niets meer doen en wij moeten de hulp van Henderson te baat nemen. Hij moet eerst het lek dichten, en in dien tusschentijd zullen wij met de vliegmachine opstijgen en trachten te ontdekken, waar zich de Amerikaansche duikbootjager ergens bevindt. Wij hebben nog negen dagen den tijd — wel te verstaan tot op het tijdstip dat de Asturia vertrekt — en daarvan moeten wij zoo goed mogelijk gebruik maken!

De beide mannen klommen haastig weder naar boven, sloten zorgvuldig het deksel, legden er het gras en de bladeren weder overheen waadden naar land, trokken hun kleederen weer aan en haastten zich terug naar de plek waar zij de vliegmachine hadden achtergelaten.

Henderson vernam met een verschrikt gelaat de mededeeling, dat de duikboot bijna een voet water had en hij wilde dadelijk aan het werk gaan.

Daar het echter noodakelijk was, de duikboot zoover te lichten, dat het lek boven water kwam besloten de drie mannen gezamenlijk weder terug te keeren en met de vliegmachine te landen op het uiteinde van de landtong, waar zij voor ieders blikken verborgen zouden zijn.

De „Sperwer“ steeg opnieuw op en streek neer op een kleine grasvlakte, verborgen voor ieders oog.

Zoo haastig zij konden drongen de drie mannen het bosch binnen en omstreeks tien minuten later hadden zij de plek bereikt, waar de duikboot lag.

Zij waadden er heen, daalden een voor een de ladder af, ontstaken de kaars weder en begonnen, met behulp van de handpomp, het water weg te pompen, zoodat de boot een weinig rees.

Niet genoeg echter, om het lek boven water te brengen.

Daartoe was het noodzakelijk, water weg te persen uit een van de tanks — en dat bleek geen gemakkelijke taak te zijn, want zooals Raffles wel gevreesd had, was de electrische pomp onbruikbaar.

Met heel veel moeite slaagden zij er echter in, met behulp van de lenspomp zooveel water weg te pompen, dat het lek boven water kwam, hetgeen hieruit viel af te leiden, dat het zeer dunne straaltje, dat langs den binnenwand

omlaag gleed, ophield te vloeien.

Raffles wendde zich nu tot Henderson en zeide:

— Ik hoop dat je het alleen kunt herstellen, James!

— Dat zal wel gaan, Mylord! De platen zijn niet dik, ik kan ze weder in den vorm hameren en een nieuwen klinkbout inslaan, er is er een afgeknapt! Het kan in twee uren zijn afgelopen.

— Doe het zoo snel mogelijk, Henderson! Daarna kunnen wij onderzoeken wat er beschadigd is en het herstellen — als dat tenminste mogelijk blijkt. En nu zal ik je nog een raad geven, James! Je zult heel wat leven maken en misschien worden daardoor inboorlingen en visschers aangelokt! Ik zou je wel willen verzoeken, geen ruzie met die lieden te maken!

— En als ze aan boord willen komen, Mylord?

— Dat zullen zij niet willen! Zij zullen veel te bevreesd zijn voor dien metalen visch! En nu spoedig aan het werk! Mijnheer Brand en ik gaan met de vliegmachine een onderzoekstocht maken — maar voor het middagmaal zijn wij stellig weder terug.

En na den reus, die reeds zijn gereedschap had gegrepen, te hebben toegeknikt, waadden Raffles en Brand weder aan land, baanden zich opnieuw een weg door het bosch, bereikten de kleine grasvlakte en vonden daar hun vliegmachine omringd door een twintigtal gitzwarte en slechts met een heupdoek bekleede negers, klaarblijkelijk visschers, die weliswaar op een eerbiedigen afstand bleven, maar toch met de grootste nieuwsgierigheid naar den wonderbaarlijken vogel staarden.

Raffles fronste de wenkbrauwen.

Hij was in geen deele bevreesd voor deze goedaardige lieden, die zelfs niet gewapend waren, maar het was hem onaangenaam, dat zijn komst hier nu bekend zou worden, want deze babbelzieke zwartjes zouden zeker niet nalaten, hetgeen zij zooeven ontdekt hadden, aanstonds verder te vertellen.

Raffles dacht er echter niet aan, daarom zijn plannen te wijzigen.

Hij gaf Brand een wenk en beiden stapten door den kring van zwarten, die eerbiedig terzijde weken, klommen in de vliegmachine en stegen op, terwijl de inboorlingen luidkeels schreeuwden — misschien van vreugde, misschien van schrik.

Raffles liet de vliegmachine dadelijk tot een hoogte van bijna duizend meter stijgen en hield koers op de Admiraliteitseilanden.

De atmosfeer was zoo helder, dat men met het ongewapende oog vele kilometers ver kon

zien.

De Oceaen was op dit punt als het ware bespikkeld met kleine, gele puntjes — dat waren de zeilen van de honderden prauwen, waarmede de visschers dien morgen waren uitgevaren.

De afstand van Zanzibar naar Colombo bedraagt in rechte lijn omstreeks twee duizend zeemijlen en Raffles zou dien weg dus gemakkelijk in zes uren hebben kunnen afleggen.

Hij matigde echter met opzet de vaart van zijn vliegmachine een weinig, want het was zijn plan den Indischen Oceaen een vijftal graden ten Noorden van de Evenachtslijn grondig te doorzoeken.

Brand, die naast hem had plaats genomen keek onophoudelijk door het open raampje naar omlaag.

De uren verstreken en nu en dan had Brand den kijker voor het oog gebracht, teneinde een groot vaartuig wat nader op te nemen.

Maar steeds bleek het een stoomboot te zijn die traag over de gele golven van den Indischen Oceaen scheen voort te kruipen.

De beide vrienden hadden reeds lang geluncht met wat brood, kaas en vijgen, toen Brand met een driftig gebaar opnieuw den kijker greep, dien voor zijn oogen bracht en een zachten kreet slaakte.

De „Sperwer” bevond zich toen op een tiental zemijlen ten Zuiden van den groep der Maldive eilanden, welke Archipel zich bevindt ten Zuid-Westen van Ceylon, op ongeveer 300 zeemijlen daarvan verwijderd.

Hij stootte Raffles met den elleboog aan en maakte hem opmerkzaam op het vaartuig, dat hij zooeven door den kijker had waargenomen.

Het was een zeer laag en smal schip, zonder schoorsteen en donkergrijs geschilderd.

Het scheen met zeer grooten spoed door het water voort te bewegen, want het sneeuw witte zog was op kilometers achter het schip nog waarneembaar en het boegwater spoot in twee meterhooge fonteinen in een grooten boog te weerszijden van den voorsteven omhoog.

Het was zeer moeilijk, zelfs met een kijker, de bijzonderheden van het vaartuig waar te nemen en Raffles deed daarom de vliegmachine tot op ongeveer duizend meter dalen en vertraagde opnieuw de vaart.

En tien minuten daarna had Brand zekerheid — het grijze schip daar beneden was een Amerikaansche duikbootjager, zooals ze in het laatst van den wereldoorlog door de Vereenigde Staten bij honderden gebouwd werden, als wapen van verweer en van aanval tegen de Duitse duikbooten.

Op de voorplecht stond een snelvuurkanon van tamelijk zwaar kaliber.

Dat moesten de zeeschuimers er weder op hebben geplaatst, nadat zij het gekocht hadden, want aan particulieren werden deze voormalige Amerikaansche oorlogsschepen natuurlijk zonder de bewapening verkocht.

Het schip scheen een vasten koers te volgen, in Noord-Oostelijke richting en het bleek al spoedig, dat het op weg moest zijn naar Ceylon.

Maar een kwartier later veranderde het plotseling van koers, matigde zijn vaart en scheen nu een van die honderden eilanden op te zoeken, waaruit de groep der Maldive-Eilanden bestaat.

En plotseling geleek het wel, alsof de duikbootjager door een machtige hand van het oppervlakte der zee was weggevaagd — er viel niets meer van te bespeuren.

Het was duidelijk dat het schip een toevlucht had gezocht in een van de honderden baaien, omgeven door zwaar geboomte, waaraan deze schoone eilanden zoo rijk zijn.

Raffles dacht er niet aan, op deze plek te blijven en aldus den argwaan der zeeschuimers gaande te maken.

Hij zou spoedig ander werk krijgen!

Hij wist nu zeker, dat de aanslag inderdaad beraamd zou worden — en dat was hem voldoende.

De terugtocht werd dus aanvaard en het was nog geen vijf uur in den middag toen de vlieg-machine opnieuw neerstreek op de kleine grasvlakte aan het einde van de landtong, die thans weder geheel verlaten was.

De inlandsche visschers waren blijkbaar naar hun hutten teruggekeerd.

Toen de twee mannen de duikboot weder hadden gevonden en langs de ladder in het binnenste waren afgedaald, vonden zij daar Henderson, die hen met een tamelijk mistroostig gezicht ontving.

— Is het lek gedicht, James? vroeg Raffles

dadelijk.

— Ja, Mylord — het laat geen druppeltje water meer door. Maar ik ben al eens op onderzoek uitgegaan en ik moet u zeggen, dat er heel wat te herstellen valt! Eenige accumulatoren hebben onder water gestaan en heel wat kamraden zijn stijf verroest, evenals transmissiekettingen en andere machinedeelen! Het water heeft heel wat bedorven!

— Dan moeten wij spoedig aan het werk, Henderson — dat is alles! zeide Raffles eenvoudig. Wij moeten de duikboot gebruiken, het kost wat het kost — maar in die tusschentijd moet er nog iets anders worden gedaan!

— Wat dan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Wij moeten boven Ceylon Lee en zijn mannen trachten op te vangen en hen beletten zich bij hun makkers op het schip te voegen! Want hoe minder daar aan boord zijn, hoe gemakkelijker wij zullen slagen om hun het goud af te nemen.

— Maar zij zullen niets durven ondernemen, Edward, als zij slechts met zes of zeven man aan boord zijn! riep Brand uit.

— Ik geloof dat ze zich daardoor niet zullen laten weerhouden! hernam Raffles. Want het staat voor mij vast, dat zij medeplichtigen aan boord hebben, die zich reeds te Tokio zullen hebben ingescheept op de Asturia.

— Maar als zij te weten komen op welke wijze hun medeplichtigen zijn weerhouden om zich bij hen te voegen?

— Dat zullen zij niet te weten komen! Als wij maar voorzichtig en doortastend optreden. Morgen moet het geschieden — want dan kunnen zij zijn aangekomen. Wij hebben Henderson daarbij noodig — maar vandaag zullen wij hier de handen uit de mouwen steken en trachten, ons schip te herstellen met de reservedeelen die in de waterdichte bergplaats in de kajuit aanwezig zijn.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK VII.

EERSTE TOEBEREIDSELEN.

Daar het gevaarlijk was, de „Sperwer” op het einde van de landtong onbewaakt te laten, besloot Raffles in de eerste plaats maatregelen te nemen om het kostbare vliegtuig in de onmiddellijke nabijheid van de duikboot te brengen.

Dat was niet moeilijk, want de vliegmachine was voorzien van een tweetal drijvers, welke men slechts op hun plaats behoefde te bevestigen en uit het lichaam van de machine te laten neerzakken, om deze in staat te stellen, op het water te blijven drijven.

Allereerst begaven Raffles en Brand zich dus weder naar de punt van de landtong terug en binnen een kwartier slaagden zij er in de drijvers op hun plaats te bevestigen.

Weliswaar zou het toestel nu vrij veel van snelheid inboeten — maar dat was niet te vermijden.

Het was nu zoodanig ingericht, dat het zowel van het water als van het land zou kunnen opstijgen.

De twee vrienden namen in het toestel plaats, dat zich aanstonds in de lucht verhief en Raffles bracht het tot vlak bij de plek, waar de duikboot verborgen was, waar zij zich nimmer hooger dan een tiental meters boven het water verhief, teneinde te voorkomen, dat hij uit een der kustplaatsen zou worden gezien — want hij duchtte de nieuwsgierigheid van de inboorlingen, maar nog veel meer de bemoeizucht van de Engelsche politieautoriteiten!

De „Sperwer” streek sierlijk neer op de bijna rimpellooze golven van den inham en kwam tot stilstand op slechts weinige tientallen meters van de plek, waar zich de duikboot bevond.

Aanstonds gingen Raffles en Brand aan land waarbij zij zich moesten getroosten, tot het middel door het water te waden en nadat de machine behoorlijk was vastgemeerd, zoodat zij niet door het teruggaande tij naar zee kon worden gedreven.

Toen zij zich aan land bevonden, vroeg Brand plotseling:

— Ik zou eigenlijk wel eens willen weten, Edward — het valt mij zooeven in — waarom Lee en zijn mannen zich eigenlijk per vlieg-machine naar Ceylon hebben begeven!

— Dat ligt nogal voor de hand zou ik zeggen, waarde Brand! antwoordde Raffles. Als zij gebruik zouden hebben gemaakt van een boot — dan zouden zij minstens een week te laat zijn gekomen. De „Asturia” zou dan in druk bevaren zeeën zijn gekomen, waar een overval tot de onmogelijkheden zou behooren. En nu spoedig aan het werk. Ik geloof dat Henderson al op ons staat te wachten!

Inderdaad, de reus stond alleen in kort linnen broekje gekleed tusschen de boomen, bezig met het opschuren van een machine onderdeel.

Een oogenblik daarna was het drietal druk bezig met herstellen van de beschadigde onderdeelen.

Raffles had al spoedig gezien, dat het een heel werk zou zijn, want het zeewater had enkele deelen volkomen onbruikbaar gemaakt en verscheidene kamwielen en transmissies waren zoodanig verroest, dat ook die door anderen moesten worden vervangen.

Maar de arbeid moest nu eenmaal verricht worden en men werkte dan ook ijverig door.

In den loop van den middag had men het althans weder zoo ver gebracht, dat de elektrische installatie weder werkte en dat er licht kon worden ontstoken.

Toen de duisternis viel, werd de arbeid gestaakt en de drie mannen vereenigden zich aan een eenvoudige maaltijd.

Toen Henderson met een breeden grijns op zijn goedig gelaat met de geurige koffie was komen aandragen, begon Brand:

— Mag men weten, Edward, hoe je het je voorstelt, je meetser te maken van de lieden, die met de vliegmachine hier komen? Je bent toch zeker niet voornemens hen in de lucht te gaan bestrijden?

— Daar denk ik niet aan! Dat zou te gevaarlijk zijn — niet voor mij, wel te verstaan maar voor hen! Alles welbeschouwd komen zij hier met hetzelfde doel als ik — al mogen wij er wel voor houden, dat ik aan dat geld een andere bestemming zal geven dan zij zouden hebben gedaan!

— Geen gevecht in de lucht dus! Maar hoe dan? Je wilt hen toch niet zonder meer laten landen.

— Dat ben ik integendeel wel degelijk van plan! Ik vermoed dat zij niet rechtstreeks naar Ceylon zullen gaan, maar zullen dalen op het eiland, waar wij vanmorgen de duikbootjager zoo eensklaps hebben zien verdwijnen in een goed verborgen inham. Falen mijn berekeningen — dan is er nog niet veel verloren, dan hebben wij alleen af te rekenen met een half dozijn mannen meer — en dat is alles! Maar landen zij inderdaad op dat eenzame eiland — dan moeten wij zorgen dat wij hen beletten, zich aan boord te begeven van het kaperschip — en zoo mogelijk zonder dat men dit aan boord van het vaartuig bemerkt! Dat wil zeggen, dat wij ons best moeten doen, er bij het vallen van de duisternis te landen.

— Geloof je dat we dien inham zouden kunnen terugvinden, als wij op het eiland zijn?

— Daar ben ik vast van overtuigd! Ik heb er een vrij uitgestrekte grasvlakte ontdekt en daar deze een zeer goed landingsterrein oplevert, waarschijnlijk het eenige van het eiland, zoo zal het ons niet moeilijk vallen ons ergens in hinderlaag te leggen langs den weg, dien de roovers moeten volgen om zich naar den duikbootjager te begeven!

— Zouden zij dan weten waar die zich bevindt?

— Wees daar maar van overtuigd! Bij een roof, waarbij het om een paar millioen gaat, is alles natuurlijk lang van te voren tot in de minste bijzonderheden geregeld.

— En als wij er in slagen, de schelmen te overmeesteren — wat doen wij dan met hen?

Raffles dacht even na, alvorens te antwoorden en zeide toen peinzend:

— Dat valt niet zoo gemakkelijk te zeggen! Misschien zou het het best zijn, hen ergens in een van de holen, die wel op het eiland zullen zijn, op te sluiten, tot de duikbootjager vertrokken is. En anders brengen wij hen in twee groepjes naar een ander eiland over, eveneens onbewoond en vanwaar het hen onmogelijk zal zijn om tijdig te ontvluchten.

— Ik heb nog een bedenking, Edward! Het is zeer goed aan te nemen, dat Lee en zijn mannen op klaarlichten dag op het eiland neerstrijken. Zij moeten dus gezien zijn door de bemanning van het kaperschip. Die verwacht hen dus, maakt zich ongerust over hun uitblijven, begeeft zich aan land en vindt de vliegmachine — maar niet hun medeplichtigen! Wat zou er dan gebeuren!

— Ik weet het niet, Brand — want ik ben geen gedachtenlezer! vermoed echter dat zij of aan een ongeluk zouden gelooven, of ongeveer de waarheid zouden vermoeden en in beide gevallen zullen zij wel weder vertrekken,

om ondanks alles hun onderneming ten uitvoer te brengen. Als zij alleen maar niet vermoeden dat John Raffles de hand in het spel heeft — dan is er nog niets verloren, want in dat geval zouden zij wel eens van de zaak kunnen afzien en dat zou mij om meer dan een reden kunnen spijten!

— Wanneer verwacht je hen eigenlijk?

— Niet later dan morgen! Wij moeten dan ook vannacht nog vertrekken, of morgenochtend voor de zon opkomt. Wij zullen het eiland trachten te naderen aan de Noordzijde, omdat de duikbootjager een schuilplaats heeft gezocht aan den Zuidkant, om te voorkomen, dat men aan boord van het kaperschip in de nachtelijke stilte het geroffel van den electromotor hoort — al werkt die heel wat geruischloozender dan de benzinemotor met zijn daverende ontploffingen. Wij zullen dan dadelijk naar een goede schuilplaats uitzien voor onze vliegmachine, want ik zou liever niet willen dat de mannen van Lee ons ontijdig zagen.

De mannen spraken nog eenigen tijd over hetzelfde onderwerp voort en toen veranderde Raffles eensklaps van motief en hij begon opgewekt te praten over het jongste tooneelstuk van Shaw.

Het was nog geen tien uur, toen allen zich ter ruste begaven, in de onmiddellijke nabijheid van duikboot en vliegmachine, het geweer naast zich, om op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn.

Den volgenden morgen, toen het nog volkomen duister was, stegen de drie mannen op, nadat de duikboot weder met de grootste zorgvuldigheid door takken en bladeren aan het oog onttrokken was en na een stevig ontbijt te hebben gebruikt.

Het was volkomen stil en er stond zoo weinig wind, dat de Oceaan wel een zee van olie leek te zijn.

De branding vertoonde zich slechts als een smalle streep sneeuw wit schuim.

Raffles liet de vliegmachine aanstonds koers zetten naar de Maldiven, welke eilandengroep hij een paar uren later bereikte, juist toen de hemel in het Oosten zich licht begon te kleuren.

Hij moest echter nog eenigen tijd boven de groep blijven rondcirkelen, alvorens het licht genoeg was, om de verschillende eilanden van elkander te kunnen onderscheiden.

Toen duurde het niet lang meer, of hij had het grillig gevormde eiland teruggevonden, waar de duikbootjager een schuilplaats had gezocht.

Raffles liet de vliegmachine aanstonds aanzienlijk dalen, zocht de Noordkust van het eiland op, dat omstreeks zeven kilometer lang en niet meer dan drie of vier breed was en

streek neder op het water, niet ver van een vrij breede kreek, waar het niet zoo moeilijk zou zijn de vliegmaschine te onttrekken aan de blikken van luchtreizigers, daar ook hier de reusachtige apenbroodboomen met hun zwaar loof, welke de kreek omgaven, de „Sperwer“ wel zouden kunnen verbergen.

Maar Raffles nam het zekere voor het onzekere en hij ging er aanstonds toe over, de draagvlakken, den romp en het staartvlak van de vliegmaschine te laten bedekken met een aantal reusachtige groene bladeren, bijna zoo groot als een ronde speeltafel, zoodat nu zelfs het scherpst ziend oog het vliegtuig niet zou kunnen onderscheiden van de omgeving.

Met hun hooge laarzen, die tot halverwege de dij reikten en waarvan het dikke leder hen ook moest beschermen tegen den beet der giftslangen, die op sommige eilanden, maar vooral op Ceylon zelfs veelvuldig voorkomen, waadden de drie mannen naar den oever, hun geweren boven het hoofd houdend, ieder met een linnen zak met proviand op den rug, geheel gereed voor de gevaarlijke onderneming, die hen wachtte.

De korte schemering had reeds plaats gemaakt voor den dag en uit alles bleek dat het zeer warm zou worden.

Voorzichtig om zich heen ziende, baanden de drie mannen zich een weg door het dichte bosch, hetwelk aan de Noordzijde het eiland bedekte en het duurde ruim een uur, voor zij den zoom er van bereikt hadden, waarbij menigmaal de scherpe kapmessen hun diensten hadden moeten bewijzen.

Zij hadden nu de grasvlakte bereikt, waarvan Raffles had gesproken, maar zij bleven hier eenigen tijd omzichtig stilstaan, daar het immers niet ondenkbaar was, dat de zeeschuimers reeds aan land waren gegaan om te jagen.

Zij vermeden dan ook, de grasvlakte in het midden over te steken, maar sloegen rechts af en zochten dekking onder het loof van de eiken, die de grasvlakte te rechterzijde omzoomden.

Aan de overzijde begon het bosch opnieuw, maar thans veel minder dicht.

Het was hier gemakkelijk gaan over de dikke laag dorre bladeren en een half uur later kwamen de mannen aan de Zuidkust, die een zeer grillige vorm had.

Zij bevonden zich nu op een open plek en tusschen de laatste boomen door konden zij de golven van den Indischen Oceaan zien voortrollen.

— Voor wij den inwendigen mensch zullen versterken, begon Raffles, wil ik eens onderzoeken, of ik den torpedojager niet kan vinden. Is het kaperschip hier niet, dan is onze moeite

natuurlijk vruchteloos geweest en kunnen wij evengoed terugkeeren, om voort te gaan met het herstellen van onze brave duikboot.

— Wilde je alleen gaan? vroeg Brand ongerust. Is dat niet te gevaarlijk.

— Minder gevaarlijk, dan wanneer wij dien onderzoekstocht gezamenlijk ondernemen! antwoordde Raffles. Ik denk dat ik over een half uur terug kan zijn, want wij zijn hier tamelijk dicht bij het punt, waar wij de boot hebben zien verdwijnen. Ik herinner mij zeer goed, dat dit geschiedde dicht bij gindsche rots, in den vorm van een obelisk, welke je van hier af door de boomen uit de golven kunt zien opsteken! Trouwens ik zou niet weten welk gevaar mij zou kunnen bedreigen, als ik er maar voor zorg dat ik mij niet al te zeer bloot geef! Tot straks vrienden.

Raffles wenkte hen vaarwel en was het volgende oogenblik in het struikgewas verdwenen.

Hij ging behoedzaam verder, nu en dan bukkend, als 't kreupelhout laag was, en hij moest vreezen, dat men hem zou kunnen zien.

En hij behoefde niet ver te gaan!

Want toen hij, dicht bij de kust gekomen, een eind was voortgekropen, en de bladeren uitschoof, zag hij, op nauwelijks honderd meters afstand, bijna geheel aan het einde van een eigenaardig gevormden inham, die diep landwaarts indrong, een lang, tamelijk laag op het water liggend schip, grijs geschilderd, en met een snelvuurkanon op den voorplecht. En het was ook geen wonder, dat het vaartuig zoo eensklaps aan 't oog was onttrokken, want het lag letterlijk onder een koepel van zelfs voor de zonnestralen ondoordringbaar gebladerte.

Raffles zag geen enkel teeken van leven aan boord en na een kwartier ging hij behoedzaam weder terug en deelde aan Brand en Henderson mede wat hij gezien had.

De drie mannen gebruikten 'n stevigen maaltijd, bestaande uit brood, koud vleesch, kaas en wat vruchten, en toen bleef er weinig anders over dan geduldig wachten, nadat zij weder zoover waren teruggegaan, dat zij de grasvlakte in haar geheel konden overzien.

De uren verstreken, en niets liet zich op het eenzame eiland hooren dan het gekras van de schelkleurige papegaaien, het geschreeuw van de sierlijke kleine apen en het doffe geraas van de golven, die van alle zijden op het eiland aanrolden.

Maar om vier uur in den middag keken de drie mannen elkander op het zelfde oogenblik veelbeteekenend aan — hun ooren hadden in de verte een geluid vernomen, in welks aard zij zich niet konden bedriegen — het was 't luide geronk van een krachtigen vliegtuigmotor.

Vijf minuten later kwam een groote en laag vliegende dubbeldekker in het gezicht.

Hij cirkelde twee keeren over de grasvlakte en landde toen ongeveer in het midden daarvan.

Dadelijk klommen er vijf mannen uit, die beenen en armen uitstrekten, iets uit de vlieg-machine schenen te halen, en zich toen bijna aanstonds op weg begaven naar het Zuidelijk gedeelte van het eiland.

Zij zouden bijna rakelings de plek moeten passeeren, waar Raffles en zijn metgezellen zich bevonden — het oogenblik van handelen was aangebroken!

De drie, mannen hadden hun revolvers ter hand genomen en zich verscholen achter een dicht boschje.

De vijf gelukzoekers kwamen snel naderbij en het duurde niet lang of Raffles herkende in den man die vooraanging Lee, den medeplichtige van Playford, dien hij in de Olympia Bar gezien had.

En de vijf mannen liepen regelrecht in de val....

Toen zij slechts op een paar passen afstands waren, sprong Raffles te voorschijn, dadelijk gevolgd door Henderson en Brand, en beval kortaf:

— Handen omhoog!

De vijf schelmen waren door dit plotselinge optreden zoo verrast, dat zij zelfs niet aan tegenstand dachten, en in een oogwenk waren zij

allen krijgsgevangen gemaakt, waren hun handen stevig op hun rug gebonden, en hun beenen zoodanig geboeid, dat zij slechts stap voor stap konden voortgaan.

— Een waarschuwing mijnheer Lee, om op plaatsen van openbaar vermaak niet al te tuid over.... zekere ondernemingen te spreken! zeide Raffles glimlachend tot den aanvoerder, die eenige verwenschingen uitte, en verder niet meer sprak.

In bedwang gehouden door de drie revolvers marcheerden de vijf gevangenen gedwee naar de Noordzijde van het eiland en daar bleven zij gevangen tot de duisternis viel.

Vervolgens werden zij, terwijl Henderson achterbleef om de anderen te bewaken, in twee groepen met de „Sperwer“ overgebracht naar een ander eiland, een tiental mijlen verder gelegen, eveneens volkomen onbewoond, en van waar een ontvluchting onmogelijk zou zijn — althans in de eerstkomende week.

Dit alles was in minder dan een half uur afgeloopen.

Wat de vlieg-machine betreft, zij vertrok door Raffles bestuurd, naar een derde eiland van de groep, die er honderden telde, waar zij werd achtergelaten, terwijl Raffles terugkeerde met zijn eigen vlieg-machine, die hem, door Brand bestuurd, had vergezeld. Nog voor het volkomen duister was, streek de metalen vogel zachtjes weder neer op het water van de baai, waar de „Dolfijn“ onder haar dek van bladeren rustte.

HOOFDSTUK VIII.

JUIST BIJTIJDS!

De dagen verstreken en de drie mannen werkten hard om de duikboot te repareeren.

Het ging echter met groote moeilijkheden gepaard, want Raffles was genooddaakt geweest enkele deelen door slijpen en vijlen pasklaar

te maken — en zooiets houdt zeer lang op.

De dag was reeds verstreken, waarop de „Asturia“ uit Tokio zou vertrekken en nog altijd duurden de werkzaamheden voort.

En toch mocht men zich niet overhaasten —

een duikboot is een teer voorwerp en Raffles mocht het leven van zichzelf en zijn twee metgezellen niet aan een vreeselijk gevaar blootstellen.

Maar eindelijk was de machine dan toch volkomen hersteld, de electrische pompen werkten, alles glansde en glinsterde, alsof het zooveen de fabriek had verlaten.

Maar — dit alles had meer tijd in beslag genomen, dan Raffles had kunnen voorzien.

En dat was hem te onaangenaam, daar hij volstrekt niet zeker was van het juiste punt, waar de overval op de „Asturia“ zou plaats vinden.

Het zou tusschen Hongkong en Ceylon gebeuren — en meer viel er niet van te zeggen.

Zouden de stoutmoedige zeeschuimers den aanslag wagen in de Chineesche Zee, waar hun schip bloot zou staan aan de plotseling opkomende stormen die van deze zee een van de gevaarlijkste ter wereld maken?

Zouden zij wellicht wachten tot zij de Straat van Malakka bereikt hadden en den aanslag ondernemen als het ware in de schaduw van een dier talrijke eilanden, welke zich in die Straat bevinden, op de Westkust van Sumatra, tegenover Singapore?

Het was niet waarschijnlijk, want het gevaar voor ontdekking zou te groot zijn in die druk bevaren Straat, waardoor vier of vijf gewichtige stoomvaartroutes loopen.

Zouden zij dan, ten slotte, den Indischen Oceaan tot het gebied van hun gewaagde ondernemingen hebben uitgekozen?

Het was niet geheel onmogelijk!

Tusschen de Nicobaren en Ceylon wordt de zee weinig bevaren, behalve door de schepen die van Colombo op Penang en Singapore varen en een overval was hier zeer goed denkbaar.

Alleen was het niet duidelijk, waarheen de stoutmoedige dieven dan met hun buit dachten te vluchten, ofschoon zij waarschijnlijk wel aanstonds het radio zendtoestel aan boord van de Asturia zouden verwoesten.

Hoe dit echter ook mocht zijn — er viel thans geen tijd meer te verliezen en men moest zoo spoedig mogelijk den Amerikaanschen duikbootjager achterna gaan.

Niet om hem te beletten, den aanslag uit te voeren — want daaraan dacht Raffles geen oogenblik, daar hij wel begreep, dat de dieven het niet tot bloedvergieten zouden durven laten komen en zij hem, daar zij over zulk een geweldig dreigement als een snelvuurkanon beschikten, heel wat werk uit de hand zouden nemen.

Maar — bijtijds moest hij zijn, want als alles

gedaan was, wanneer Raffles met zijn duikboot op het terrein van den strijd kwam, dan zou alles verloren zijn — de zeeschuimer zou dan het ruime sop hebben gekozen en het zou volkomen nutteloos zijn, te willen trachten het schip op den onmetelijken Indischen Oceaan terug te vinden.

Nu was het Raffles bekend, dat de Amerikaansche duikbootjagers een zeer groote snelheid konden ontwikkelen, gelijkstaande met omstreeks 32 knopen per uur, dat is ruim 45 kilometer.

Maar als de duikboot niet al te zeer geleden had door den invloed van het zeewater, dan moest zij aan de oppervlakte gemakkelijk 65 kilometers kunnen halen en onder water ongeveer 45!

De kans was dus niet buitengesloten, dat Raffles en zijn metgezellen nog bijtijds zouden komen — mits de overval niet al te dicht bij Hongkong plaats greep, want dan zou het nu reeds te laat zijn.

De duikbootjager had het eiland in de Maldivegroep natuurlijk reeds lang verlaten en het zou tot niets gediend hebben, het schip met de vliegmachine te volgen, hoe gemakkelijk dit ook zou zijn geweest.

En voor men vertrok moest er nog iets anders van belang worden gedaan.

Er viel niet aan te denken de „Sperwer“ hier achter te laten en Raffles was wel genoodzaakt, de vliegmachine over een afstand van ruim 3000 kilometer over te brengen naar de zooveen genoemde eilandengroep, waar zij volkomen veilig zou zijn op een van de talrijke onbewoonde eilanden beveiligd althans tegen den mensch.

Het was een gewaagde onderneming, omdat nu slechts twee personen aan boord van de duikboot zouden kunnen zijn om haar te besturen, maar het moest gedaan worden.

Het was zeer vroeg in den morgen, toen de duikboot zeer langzaam den inham uitvoer voor een proeftocht.

En Raffles ervoer tot zijn groote blijdschap, dat alle organen onberispelijk werkten.

De electrische pompen, de uitlaatkranen, de transmissie — alles functioneerde uitstekend en de boot rees en daalde met verwonderlijke snelheid.

Zoodra dit was vastgesteld, keerde Raffles weder terug.

Hij had er zich van overtuigd, dat de accumulatoren, die van zijn eigen vinding waren, nog over voldoende kracht beschikten om de boot gedurende een volle week te kunnen voortbewegen — en dan zou men verder zien.

Immers — Raffles was hier niet ver verwij-

derd van een van de rotsachtige, onherbergzame eilanden, alleen door vogels en kleine knaagdieren bewoond, waarop hij al het noodige zou kunnen vinden, om zijn wonderlijke accumulatoren opnieuw te laden, met behulp van zeer sterke batterijen, welke daar veilig waren opgeslagen in een diep en groot rotshol.

Raffles had Brand de hand gedrukt, alvorens hij de smalle stalen ladder besteeg, die hem naar het dek van de duikboot zou voeren en hij zeide nu:

— Natuurlijk zal ik er bijna twee etmalen vroeger zijn dan jij, Brand. Het zal vervelend zijn — maar ik heb voedsel meegenomen en mijn geweer — en ik zal wachten! Vaar in rechte lijn, duik onder als je een vaartuig waarneemt — en wees voorzichtig! Je kent de plek waar ik je zal wachten — wij zijn er meermalen geweest!

De beide mannen drukten elkander krachtig de hand, Raffles besteeg de ladder, waadde aan land, klom in zijn vliegmachine, waarvan de drijvers weder waren omhoog getrokken en steeg op van het uiteinde van de landtong, om een oogenblik later met verbijsterende snelheid in de blauwe lucht te verdwijnen.

Bijna op hetzelfde oogenblik stak de duikboot in zee — en het was hoog tijd, want juist kwam weder, snaterend en met de armen zwaaiend, een groote groep inlanders aansnellen — en ditmaal waren zij vergezeld van een half dozijn blanken in witte uniformen, die zich maar al duidelijk onderscheidden als Engelsche politie-beambten, tot wie eindelijk het gerucht van den zonderlingen vogel scheen te zijn doorgedrongen en die eens een kijkje kwamen nemen.

Henderson, die zijn hoofd boven de opening in den ingangstoren had gestoken en de blanken door zijn kijker waarnam, zeide wijsgeerig:

— Het is goed, dat het geen kwartier langer behoefde te duren, mijnheer Brand! Kijk eens — ik geloof dat zij ons nog wenken! Neen, heeren — wij zijn tot onze spijt genoodzaakt, je vriendelijke uitnodiging in den wind te slaan!

En met die woorden verdween de reus in het binnenste van de duikboot en bekommerde zich voortaan alleen om de regelmatig werkende machine, die bijna zonder eenig geruis haar taak verrichtte.

Brand echter stond achter het kleine stuurwiel, met alle hefboomen voor de besturing van het schip onder het bereik van zijn hand en hij tuurde scherp door het groote kijkglas van de periscoop, die ditmaal slechts enkele centimeters boven het dek uitstak, daar de boot niet geheel en al was ondergedompeld.

De uren kropen traag voorbij.

Slechts nu en dan doemde een vaartuig aan

de kim op en dan liet Brand de boot nog eenige centimeters zakken en voer in een boog om het schip heen.

Des nachts waakten en stuurden de beide mannen om beurten en de vaart werd veiligheidshalve aanzienlijk verminderd, terwijl het schip, zonder lichten aan de oppervlakte voer.

Het weder hield zich uitstekend en zeer vroeg in den morgen van den derden dag na het vertrek, juist toen de zon was opgekomen, zag Henderson, die op het dek stond en over de reeling van staaldraad leunde, het eerst land — het was het eiland, waarop Raffles met zijn vlieg-machine gedaald was.

Anderhalf uur later voer de duikboot behoedzaam een rotsachtige kreek binnen, waar het water zoo stil was als een meer en van een diep blauwe kleur.

De boot lag stil naast een vooruitspringend gedeelte van den oever, die hier niet hooger dan een meter boven het water uitstak, zoodat het gemakkelijk was, aan land te gaan.

Maar daartoe zouden de beide mannen geen gelegenheid krijgen, want reeds daalde Raffles langs een soort natuurlijk bergpad af, terwijl hij met zijn vilten hoed zwaaide.

Eenige minuten later drukten de mannen elkander de hand en Raffles deelde zijn ervaring mede.

De overtocht had zeer snel plaats gevonden en de vliegmachine bevond zich thans op een soort hoogvlakte, een rotsplateau, zoo goed en zoo kwaad als het ging tegen storm en regen beschut, door een reusachtige, overhangende rots, die als een soort van afdak werkte.

Raffles had geheel alleen het toestel van de draagvlakken ontdaan, teneinde het zoo weinig mogelijk vat te geven aan den wind.

Hij had in de kajuit geslapen — hij had wat gejaagd en zich verder den tijd gekort met lezen in een van de filosofische boeken, die hem op zulk een reis steeds pleegden te vergezellen.

— Waarde Brand, zeide Raffles, toen hij dit alles had medegedeeld, wij zullen wanneer je het goedvindt, maar aanstonds weder zee kiezen want ten eerste hebben wij zeer veel haast en ten tweede lokt dit eiland geenszins uit tot een wat langdurig verblijf! Heeft onze boot zich goed gehouden?

— Voortreffelijk!

— Op weg dan!

Raffles stapte van den natuurlijken steiger, waaraan de boot gemeerd was, op het stalen dek en allen daalden af langs de smalle ladder, waarop de Dolfijn langzaam weder de kreek uitvoer en opnieuw in Oostelijke richting zee koos.

Raffles had nu het kleine stuurrad overgeno-

men en het onderzoek van den Indischen Oceaan begon.

Zoodra hij kon, zocht Raffles de zeevaartroute op, welke ook de Asturia zou moeten volgen en hij bereikte deze nog dienzelfden dag zonder dat er een spoor van het kaperschip te zien was geweest.

Zoo lang het slechts zonder gevaar kon plaats vinden, bleef een van de drie mannen aan dek om met een uitmuntenden scheepskijker den horizon te bespieden — maar niets verdachts liet zich zien.

Men ontwaarde ten Zuiden van Ceylon vele visschersprauwen en een aantal handelsvaartuigen, maar van den Amerikaanschen zeeschuimer was niets te bespeuren.

Brand had een uitstekende zeekaart voor zich uitspreid en had daarop de plaats gezocht, waar de Asturia zich op dat oogenblik moest bevinden.

Dat was ongeveer ter hoogte van de Paracel Eilanden, in de Zuid-Chineesche Zee.

De Asturia had dus op dat tijdstip niet veel meer dan 60 mijlen afgelegd van de 9688, welke Hongkong van Londen scheiden, gemeten langs de steeds gevolgde zeevaartroute.

Had de overval daar in de buurt plaats — dan was Raffles twee dagen te laat!

En steeds ging de tocht verder en ook in de maanlichte nachten, die een zeer ver zicht mogelijk maakten, stormde de „Dolfijn“ met groote vaart over de nauwelijks gerimpelde golven.

Zij stevende door de straat van Malakka, rondde Singapore en voer de Chineesche Zee binnen.

Het was omstreeks tien uur in den morgen van den zesden dag na het verlaten van Zanzibar, toen Henderson, die alleen op het dek had gestaan, zich vooroverboog om met zijn stentorstem door de opening van den ingangstoren te schreeuwen:

— Ik geloof dat de Asturia daar aankomt, Mylord!

In een oogwenk was Raffles de stalen ladder opgestormd en nu stond hij naast den reus op het smalle dek.

Hij nam Henderson den kijker uit de handen en richtte het instrument zwiingend op het nauwelijks merkbare stipje, hetwelk zooeven aan den horizon zichtbaar was geworden.

Bijna tien minuten bleef hij zoo ingespannen turen, toen hij het instrument weder liet zakken en kortaf zeide:

— Je goede oogen hebben je niet bedrogen, James — het is inderdaad de Asturia!

— Zou ik u een vraag mogen stellen, Mylord?

— Ga je gang, Henderson!

— Hoe weten wij, of de overval reeds niet

heeft plaats gehad — twee dagen, een dag, een uur vroeger?

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— Van twee dagen kan geen sprake zijn, naar ik meen — want dan zou het zoo dicht bij Hongkong gebeurd moeten zijn, dat de zeeschuimers onmogelijk zooveer reeds met hun schip hadden kunnen vorderen. Daar ik er vast van overtuigd ben dat de dieven dadelijk het toestel voor draadloze telegrafie aan boord zullen vernielen, zoodra zij hun slag geslagen hebben, kunnen wij dadelijk de proef nemen!

De kleine antenne werd opgericht, Raffles begaf zich weder in het binnenste van de boot, nam plaats voor het kleine tafeltje, waarop de radiozender geplaatst was en seinde het volgende:

— Alles wel aan boord van de Asturia?

Daarop luisterde hij een minuut later kwam het antwoord:

— Alles wel! Wie zijt gij?

— Daarop zullen wij maar geen antwoord geven! zeide Raffles droogjes en hij legde het toestel neder. We weten nu, Brand, dat de aanslag nog niet heeft plaats gehad en....

— En dat we maar juist bijtijds zijn, Mylord — want ik geloof dat ik zooeven den duikbootjager heb gezien, vulde Henderson den zin aan, die juist de ladder was afgedaald.

Zonder een woord te zeggen ging Raffles weder naar het dek, bracht den kijker voor het oog en zag dat Henderson goed gezien had.

Uit het Oosten naderde met grooten spoed de grijs geschilderde zeeschuimer!

Raffles beet zich op de lippen, want minstens 10 zeemijlen scheidden hem nog van de beide vaartuigen — en reeds was de zeeschuimer de Asturia tot op eenige kilometers genaderd!

— Vaart meerderen! beval Raffles kortaf. Laat haar zoo hard mogelijk loopen!

De „Dolfijn“ schoot als een pijl uit den boog over het water, zoodat het boegwater als een meterhooge fontein opspoot en nu verminderde de afstand snel.

Een kwartier later werd het luik gesloten en de duikboot daalde zoover, dat het dek even onder de wateroppervlakte was.

Maar door de periscoop kon Raffles duidelijk waarnemen, dat de duikbootjager nu gelijk met de Asturia opvoer — en plotseling dreunde een schot, een vuurstraal schoot over het water en een granaat ging vlak voor den boeg van de Asturia om en plonsde eenige kilometers verder in zee.

Onmiddellijk draaide de Asturia bij — een tweede schot was niet eens noodig!

De duikbootjager kwam dadelijk langs zij van het schip liggen en Raffles kon duidelijk zien

hoe een twaalfal mannen vlug als apen langs den valreep aan boord van de mailstoomer klommen, en naar de commandobrug liepen.

Aan boord van het schip moesten zich stellig medeplichtigen hebben bevonden, want nog geen tien minuten later begon het overdragen van de kisten met goud....

Alles scheen tot in de puntjes te zijn voorbereid, want de kisten werden met een kleine handlier snel overhoord getild — achttien in getal.

Toen klommen de twaalf mannen tegelijkertijd weer over aan boord van hun eigen schip — dat zich dadelijk weder losmaakte van de Asturia en in allerijl in Noordelijke richting verdween, terwijl tezelfdertijd de Asturia langzaam weder vaart zette.

— Eere wien eere toekomt — ik moet zeggen dat zij het zeer handig hebben opgeknapt! riep Raffles bewonderend uit. Het gaat als bij de vertooning van een Revue, die herhaaldelijk gerepeteerd is! Nu — ver zullen wij hen met den buit niet laten komen!

— Waar zouden zij heengaan? vroeg Brand.

— Zij zetten koer naar de Paracel-Eilanden. Misschien willen zij daar den buit voorloopig bergen, om hem later te komen halen als de lucht zuiver is!

— Maar ze zullen nergens kunnen binnenloopen, tenminste over een enkelen dag niet! riep Brand uit. Wij zijn hier op nauwelijks een half etmaal van Saigon, en de Asturia zal die haven natuurlijk aandoen om bij de Fransche autoriteiten verslag van het gebeurde te doen, terwijl in minder dan een uur het bericht van den roof naar alle havensteden van de wereld zal worden overgeseind!

— Er zijn heel wat havensteden, mijn waarde, waar zulk een radiogram al heel weinig uitwerking heeft! zeide Raffles schouderophalend. Ik kan er wel tien opnoemen, waar zulk een instelling niet eens bestaat, en niet ver van hier! O, zij zouden zich wel in veiligheid weten te stellen, geloof dat maar — als wij hen niet toevallig op de hielen zaten! En nu zullen wij eens zien wie het hardst van ons beiden loopt.

De achtervolging was begonnen.

Het was omstreeks half een toen de weergaloos stoutmoedige aanval op de Asturia plaats vond, en toen de duisternis begon te vallen, voer de „Dolfijn” nog steeds achter den zee-

schuimer aan, zoo goed als geheel ondergedompeld, en op een afstand van niet meer dan 400 meter.

Gelukkig was de nacht zoo bijzonder helder dat men het schip gemakkelijk in het oog kon blijven houden — en toen de tweede dag aanbrak, kwamen de Paracel-Eilanden in het gezicht, want beide schepen hadden met de grootst mogelijke snelheid gevaren.

Ook deze groep telt verscheidene eilanden die onbewoond zijn, en naar een daarvan zette de duikbootjager koers.

Het schip liep een soort natuurlijke haven binnen, en liet daar het anker vallen, waarop aanstond acht mannen zich aan land begaven met het geweer over den schouder.

Raffles begreep dat het oogenblik om te handelen was aangebroken.

Gedurende de laatste uren had de duikboot onder water gevaren en reeds had Raffles zich van zijn duikerpak voorzien. De „Dolfijn” daalde langzaam tot op den zandigen bodem, de schutkamer werd geopend en Raffles trad uit de duikboot naar buiten, gewapend met een sterke metaalzaag, terwijl hij een kabel met een haak achter zich aantrok, waarvan het andere uiteinde aan de duikboot bevestigd was. Na eenig zoeken vond hij den ankerkabel van gevlochten staaldraad, waaraan de duikbootjager was gemeerd, dien hij snel doorzaagde, en toen vastbond aan den staaldraad, die aan de „Dolfijn” was bevestigd.

Hij ging zoo haastig hij kon terug, kroop naar binnen, de schutkamer werd gesloten — de „Dolfijn” zette zich in beweging, en trok het kaperschip met zich mede, aan boord waarvan de vier overgebleven mannen als verdwaasd rondliepen, zonder te begrijpen wat er was voorgevallen.

Een kwartier daarna, in volle zee, kwam de duikboot vlak naast het kaperschip boven, Raffles en Henderson sprongen aan boord en in een ommezien hadden zij de verraste zeeschuimers overweldigd en gebonden. Van de kisten met goud werden er zoo veel overgedragen, als de duikboot zonder gevaar maar kon bevatten — het kanon werd onklaar gemaakt — en de duikboot verwijderde zich, en liet het aan de vier weder bevrijde maar ontwapende zeeroovers over, het voor hunne medeplichtigen aannemelijk te maken, dat er van de achttien kisten goud zestien verdwenen waren....

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Blokhut bij het Cedermeer

„Men mag over detective-verhalen zo geringschattend oordelen als men wil, maar het feit blijft, dat ze niet enkel door de grote massa, maar ook door veel wat intellectuelen als ontspanningslectuur steeds meer geprefereerd worden, waarbij dient opgemerkt, dat dit soort boeken, als ze niet al te griezelig of te bloederig zijn, zeker veel voor hebben op vele andere ontspanningslectuur, omdat zij tenminste geen zedelijk bederf wekken.”

„Wat de verhalen van Lord Lister betreft, hiertegen behoeft niet het minst bezwaar te bestaan, indien men in Lord Lister maar ziet, wat hij inderdaad is, n.l. de fantastische figuur, die *met opoffering van alle persoonlijke genoegen en elk eigenbelang*, optreedt tegen onrechtplegers op mens en maatschappij waarop de justitie geen vat heeft.”

H. P.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

UNIEKE BOEKEN-AANBIEDING

CAMPAGNE'S WOORDENBOEKEN

3 deelen — f 7.90 — 3 deelen

De beste en goedkoopste. Drie omvangrijke, keurig gebonden deelen. Naast een goede woord-vertaling vindt men in deze woordenboeken ook de meer gebruikelijke uitdrukkingen. Uitnemend geschikt voor school, bij studie en op kantoor.

De 3 deelen totaal kosten slechts f 7.90, afzonderlijk f 2.90 per deel.

Betaling kan geschieden in maandelijksche termijnen van f 1.— of meer.

I. Fransch-Nederl. en Nederl.-Fransch, omvang 1452 blz., 10e druk.

II. Duitsch-Nederl. en Nederl.-Duitsch, omvang 1308 blz., 10e druk.

III. Engelsch-Nederl. en Nederl.-Engelsch, omvang 1438 blz., 12e druk.

GOEDE RAAD

Een complete vraagbaak voor huisvrouw en gezin. Een zeer practisch en handig boek, dat steeds goede raad verschaft, o.m. op het gebied van ziekenverpleging, voedingsleer, eerste hulp bij ongelukken, spel, verzorging, opvoeding der kinderen, verzorging van huis en huishouding, woninginrichting, maken en verzorgen van kleding, verzorging van planten en huisdieren, ontspanning en sport, etiquette, beschaafde vormen, geldbelegging, belasting enz. enz.

Het boek bevat 800 kolommen druks en 32 pagina's illustraties.

Tijdelijk franco voor slechts f 2.45

MAAK HET ZELF

Hoe dikwijls slaakt U niet de verzuchting: „Kon ik dat maar zelf even repareeren!" Hier is uw leermeester! Een uitgave met een even omvangrijke als veelzijdige inhoud. Een ieder kan aan de hand van deze uitstekende handleiding zelf allerlei praktische en aardige dingen zelf vervaardigen en veel voorkomende reparaties zelf verrichten. Bovendien geeft het boek nog: goochelen, puzzelen, kaarttrucjes, vliegspor enz. enz. Een uitvoerig register verwijst voor elk onderwerp onmiddellijk naar de bladzijde, die U noodig hebt.

„Maak het Zelf" is in sterke band gebonden en kost slechts f 3.25

BON

in te zenden aan N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092.

Ondergeteekende verzoekt te zenden:

en wensch het verschuldigde te betalen: ineens / in maandel. termijnen van f

Het contante bedrag / de eerste afbetaling ad f is heden aan uw adres verzonden.

*) doorhalen wat niet wordt gewensch.

Naam

Adres

(R)

Dokter adviseert FIFTY-FIFTY CIGARETTES

een perfecte melange van uitgelezen Turksche en Amerikaansche tabakken, wetenschappelijk gemengd ter bescherming van de keel.

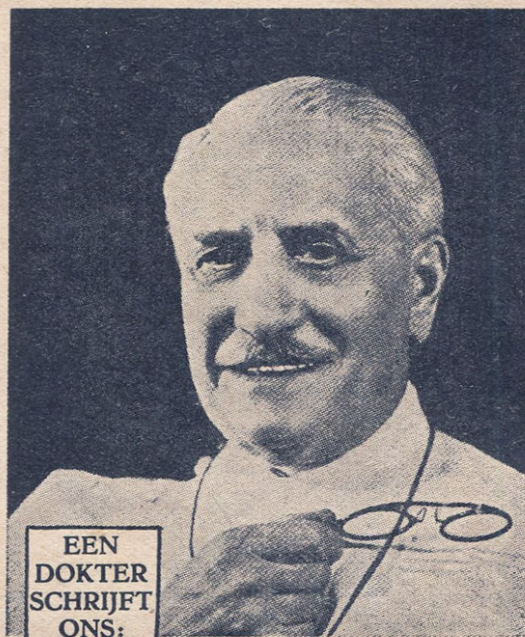
Aan Goodwin & Co.

Mijne Heeren,

Hoewel ongevraagd, wil ik U toch even berichten, dat ik met genoeg heb kunnen constateeren, dat het door U gefabriceerde merk Fifty-Fifty sigaretten, eigenschappen bezit, die ik lang tevergeefs in andere sigaretten heb verlangd. De zuiverheid en het aroma laten niets te wenschen over en ik kan ze inhaleeren zonder eenigen nadeeligen invloed te ondervinden. In mijn dokterspraktijk komen vele patiënten met keelklachten bij mij, die zich het rookgenot niet laten ontzeggen en het doet mij daarom genoeg hun tegenwoordig op Uw Fifty-Fifty sigaretten te kunnen wijzen. Mij houdende aan de waarheid, dat voorkomen beter is dan genezen, raad ik mijn keelpatiënten voortaan aan Fifty-Fifty sigaretten te rooken om prikkeling van de keel te voorkomen en zij blijken mij allen dankbaar te zijn voor dit advies.

Hoogachtend,

Dr. Jm

FIFTY - FIFTY CIGARETTES